

בבית הדין הצבאי המחוזי

במחוז שיפוטי ח"א

בפני: סא"ל שחר גרינברג – שופט

(ע"י ב"כ, סרן מאשה יודשקין)

בעניין: התובע הצבאי

נגד

(ע"י ב"כ, עו"ד שי נודל)

XXX טוראי ד' ט'

החלטה

רקע

1. ביום 28/04/2015 נעצר הנאשם יחד עם חיילים נוספים מיחידתו, בח"א XXX, לאחר שהתקבלה תלונה במצ"ח על ידי רב"ט ל' ת' (להלן – **מתלוננת 1**), בחשד לביצוע עבירות שעיקרן אונס, מעשה סדום, פגיעה בפרטיות, שיבוש מהלכי משפט.
2. הנאשם ויתר החיילים נחקרו במצ"ח במהלך תקופה של כחודש ימים, כאשר מעצרו הוארך מעת לעת על ידי בית הדין הצבאי, לצורכי חקירה, לאחר שנמצא כי קיים יסוד סביר לחשדות נגדם וקמות עילות מעצר שלא אפשרו שחרור המעורבים לחלופת מעצר.
3. ביום 21/05/2015 הוגש כתב אישום, וביום 27/05/2015 הוגש כתב אישום מתוקן נגד טוראי ד' ט' (להלן – **ד' או הנאשם**) ונגד רב"ט ע' י' (להלן – **ע' או י'**), רב"ט א' א' (להלן – **א'**), רב"ט פ' א' (להלן – **פ'**) וטוראי ר' א' (להלן – **ר'**).

כתב האישום

4. בכתב האישום המתוקן מפורטים 21 פרטי אישום בסך הכל, לפי חלקו של כל אחד מהנאשמים. להלן, יפורטו פרטי האישום הנוגעים לנאשם 1, ד', הוא הנאשם מושא בקשת התביעה שבפניי:

פרט אישום 1 – אינוס, לפי סעיף 345 (א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ביום 15/04/2015 בשעה 23:30 לערך, ישבה המתלוננת 1 תחת הפרגולה ליד משרד הרס"ר, יחד עם טוראי שחר ארובס ורב"ט תומר אמזלג. בהמשך, הגיעו למקום ד', ע' וא'. ד' הראה לטוראי ארובס הודעת טקסט במכשירו הסלולארי, בה היה כתוב כי ע' מעוניין במתלוננת 1. טוראי ארובס הראתה את ההודעה למתלוננת 1. בהמשך, הציע ע' למתלוננת 1 להתלוות אליו לסיבוב בבסיס, והמתלוננת 1 התלוותה אליו.

ע' ומתלוננת 1 הגיעו לחדר המגורים של פ', נכנסו לחדר, התיישבו על אחת המיטות והחלו לשוחח. ע' הציע למתלוננת 1 לשתות מים. בהמשך אחז ע' בשולי חולצתה של מתלוננת 1 והחל להרימם על מנת להסיר את החולצה ממנה. מתלוננת 1 משכה מטה את חולצתה וסירבה להסירה. ע' שאל את מתלוננת 1 אם זה מהר מדי, והמתלוננת 1 השיבה בחיוב. בהמשך, התקרב ע' למתלוננת 1 וניסה לנשקה. מתלוננת 1 הזיזה את ראשה לצד שמאל.

בהמשך, נכנסו לחדר ד' וא'. א' התיישב על המיטה לצידה של מתלוננת 1 וד' יצא מן החדר. א' ליטף את כתפה של מתלוננת 1, והיא הזיזה את ידו ממנה.

בהמשך, נכנס ד' לחדר, ביקש מהמתלוננת 1 להתלוות אליו לחדר השירותים שבחדר, והמתלוננת 1 התלוותה אליו. בשירותים שאל ד' את מתלוננת 1 האם היא מעוניינת בע'. המתלוננת 1 השיבה בשלילה.

בהמשך, שאל ד' את מתלוננת 1 את מי מבין שלושתם היא מעדיפה. בתגובה לכך, אמרה לו מתלוננת 1 כי מבין שלושתם היא מעדיפה אותו, תוך שהיא מתכוונת למערכת יחסים עם ד'. לאחר מכן, שאל ד' את מתלוננת 1 האם היא בתולה, והיא השיבה בחיוב.

בהמשך, יצאו ד' והמתלוננת 1 מהשירותים, וד' סימן לע' ולא' לצאת מן החדר, והם יצאו. בהמשך, אמר ד' לע' ולא', כשהם מחוץ לחדר, "תראו איך אני מזיין אותה". כמו כן, הציע ד' לע', א' ופ' להציץ מהחלון בעת שיקיים יחסי מין עם מתלוננת 1. בשלב זה, נעל ד' את דלת החדר מאחוריו באמצעות מפתח, כיבה את האור, כך שרק מנורת לילה דלקה בו, והתיישב ליד מתלוננת 1. ד' ליטף את כתפה של מתלוננת 1 ואת בטנה. משלב זה קפאה מתלוננת 1 ולא הגיבה. ד' הרים את חולצתה של מתלוננת 1 והסירה. בהמשך הוריד ד' את נעליה ואת מכנסיה של מתלוננת 1, והסיר את חולצתו. לאחר מכן, הסיר ד' את תחתוניה וחזייתה של מתלוננת 1, הוריד את מכנסיו ואת תחתוניו. בהמשך, כיבה ד' את מנורת הלילה. בהמשך, נשכב ד' מעל מתלוננת 1 והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה מספר פעמים במשך מספר דקות, נגע בחזה ונישק אותה בשפתיה. במהלך מעשים אלה, שתקה מתלוננת 1, הייתה קפואה, שכבה על המיטה ללא תזוזה, עד שהחלה לבכות. עוד מצוין כי ד' ביצע את המתואר לעיל בגין רצונו להראות לחבריו שהוא מצליח לממש את הצהרותיו בפניהם, תוך שהוא מגלה שוויון נפש למצבה של מתלוננת 1 ומתעלם מחוסר הסכמתה למעשיו.

פרט אישום 2 – מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345 (א)(ז) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד' הוציא את איבר מינו מאיבר מינה של מתלוננת 1, הניח את שתי רגליו משני צידי ראשה של מתלוננת 1, בעוד היא שוכבת על גבה, פתח את פיה כשהוא אוחז בידו משני צידה פיה, והחדיר את איבר מינו לפיה. נוכח התנגדותה של מתלוננת 1, הוציא ד' את איבר מינו מפיה, אונן והגיע לפורקן כשהוא שופך את זרעו על פניה. לאחר זאת, אמר ד' למתלוננת 1 "את כבר לא בתולה".

פרט אישום 3 – פגיעה בפרטיות בצוותא, לפי סעיפים 2(1) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א – 1981, וסעיף 29 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

א' ניגש לחלון החדר, וצפה דרכו במתרחש בחדר. בהמשך, קרא א' לעבר ע' ופ' "הוא באמת מזיין אותה". אז ניגשו ע' ופ' לחלון והציצו גם הם על המתרחש בחדר.

פרט אישום 4 – מעשה מגונה בצוותא, לפי סעיפים 348 (ג) ו-29 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

את המעשים האמורים בפרט אישום 3 ביצעו ד', ע', א' ופ' לשם גירוי או סיפוק מיניים, וכן לשם ביזויה המיני של מתלוננת 1.

פרט אישום 5 – אינוס בצוותא, לפי סעיפים 345(ב) ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

תוך שמתלוננת 1 קפואה ואינה מגיבה, כיסה ד' את גופה בשמיכה, פתח את דלת החדר, וקרא לע' ופ' להיכנס לחדר, ואמר להם כי עשה עסקה עם מתלוננת 1 שלאחר שקיימה מין עמו, תקיים יחסי מין גם עם ע'. ד' עודד את ע' ואמר לו "לך אליה", "נשק אותה". ד' פנה למתלוננת 1 בכדי לשכנע אותה ללכת עם ע' לשירותים. ע' וד' הקימו את מתלוננת 1 מן המיטה, וע' הוביל אותה לשירותים, כאשר היא ערומה, מכוסה בשמיכה ולא מתנהל כל שיח ביניהם. עם כניסתם לחדר השירותים, הוריד ע' את השמיכה ממתלוננת 1, והיא נותרה לעמוד בחדר השירותים כשהיא מסתירה את חזה באמצעות ידיה. ע' יצא מהשירותים על מנת להשיב את השמיכה לחדר, וחזר לשירותים, הצמיד את מתלוננת 1 לקיר, כשפניה מופנים אליו, אחז את ידיה, והחדיר את איבר מינו אל איבר מינה מספר פעמים. במהלך האירוע משך ע' את ידיה של המתלוננת 1 אל עבר איבר מינו, אך המתלוננת 1 התנגדה לכך ומשכה את ידיה ממנו. תוך כדי החדרת איבר מינו של ע' לאיבר מינה, ניסתה המתלוננת להזיז את כתפיה על מנת להפסיק את המגע המיני, אך ע' תפס את כתפיה בחוזקה וסובב אותה כך שהיא עם גבה אליו. במהלך דברים אלה, שהה ד' יחד עם פ' מעבר לדלת חדר השירותים, המתין לסיום המעשה המיני, עודד בנוכחותו מחוץ לדלת את מעשיו של ע', ולמעשה פיקח על כך שע' מבצע מעשה מיני במתלוננת 1, כפי שד' סיכם עמה.

פרט אישום 6 – מעשה סדום בצוותא, לפי סעיפים 347(ב) בנסיבות סעיף 345(ב) ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977.

ע' החדיר את איבר מינו לפי הטבעת של מתלוננת 1. בשלב זה אמרה מתלוננת 1 לע' "לא" והחלה לבכות. למרות זאת, המשיך ע' להחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה. בשלב זה, המשיך ד' לשהות מחוץ לדלת השירותים ולהמתין

לסיום המעשה המיני, כמפורט בפרט אישום 5. בהמשך, סובב ע' את מתלוננת 1 כך שפניה הופנו אליו, וקרא לד' להיכנס לשירותים תוך שהוא אומר לד' כי מתלוננת 1 בוכה. ד' נכנס לשירותים והעביר למתלוננת 1 את בגדיה. ד' שתף את פניה, ומתלוננת 1 אמרה לד' ולע' כי היא רוצה לעזוב את חדר השירותים וללכת לחדרה בבסיס. ד' ביקש ממתלוננת 1 כי "כל מה שהיה בחדר יישאר בחדר" ואז עזבה המתלוננת 1 את החדר.

פרט אישום 7 – פגיעה בפרטיות בצוותא, לפי סעיפים 2(3) ו-5 לחוק הגנת הפרטיות, התשמ"א-1981, וסעיף 29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

כאשר היו ע' ומתלוננת 1 בחדר השירותים, לקח ד' את מכשיר הטלפון של ע' והכניס אותו מתחת לדלת חדר השירותים, וצילם באמצעותו את המתרחש בחדר השירותים. זאת, לבקשת ע'. בסרטון נראו רגליהם של ע' והמתלוננת 1, ונשמעו קולות של הטחת גוף בגוף. לאחר מכן צפו ד' וע' בסרטון והתבדחו אודות האירוע.

פרט אישום 8 – מעשה מגונה בצוותא, לפי סעיפים 348 (ג) ו-29 (ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד' וע' ביצעו את המפורט בפרט אישום 7 לשם ביזויה המיני של מתלוננת 1, אליה התייחסו כאובייקט מיני, שניתן לצפות בו מקיים אקט מיני, לצלם אותו, להציגו בפני אחרים ואף להעלות את הצילום לרשת האינטרנט.

פרט אישום 11 – השמדת ראיה בצוותא, לפי סעיפים 242 ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

לאחר שצולם הסרטון האמור, מחקו ד' וע' את הסרטון ממכשיר הפלאפון של ע', כאשר הם יודעים כי הסרטון עשוי להיות דרוש כראיה בהליך שיפוטי, בכוונה למנוע את השימוש בו כראייה.

פרט אישום 12 – שיבוש מהלכי משפט בצוותא, לפי סעיפים 242 ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד', ע' וא' קיימו שיחת טלפון משותפת בה שוחחו אודות האירועים המתוארים לעיל, וכן אודות גרסתה של מתלוננת 1 כפי שנמסרה להם על ידי אחרים, אשר שמעו את גרסתה. במהלך השיחה ביררו הנאשמים זה עם זה מה עומדת להיות גרסתם לגבי האירועים, לכשתיפתח חקירה במצ"ח, בכדי לתאם גרסאות ביניהם.

פרט אישום 13 – הדחה בחקירה, לפי סעיף 245 (א) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

לאחר שנודע לד' כי הוא, ע', א' ופ' צפויים להיחקר במצ"ח, שוחח ד' עם א' וביקש מהאחרון לספר בחקירתו כי במהלך האירוע שמע א' את ד' שואל את מתלוננת 1 האם היא מעוניינת לקיים עמו יחסי מין מספר פעמים, וכי המתלוננת 1 השיבה בחיוב לכך. עוד ביקש ד' מא' לספר בחקירה כי כאשר עמד א' מחוץ לחלון החדר, ראה את המתלוננת 1 פותחת את מכנסייה, ואת ד' רוכן מעליה כאשר הוא לבוש בבגדים. בעקבות בקשותיו האמורות של ד', מסר א' את הפרטים האמורים במסגרת חקירתו במצ"ח, שנערכה מאוחר יותר באותו יום, על אף שמדובר בפרטים כוזבים. בפועל, א' לא שמע את ד' שואל את מתלוננת 1 את השאלות האמורות, וכאשר ראה א' את ד' ומתלוננת 1 דרך החלון, האחרונה לא פתחה את מכנסייה והנאשם רכן מעליה כשהוא ללא חולצה.

פרט אישום 16 – שיבוש מהלכי משפט לפי סעיפים 242 ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד' וא' שוחחו על דבר חקירתם שהתרחשה שעות ספורות קודם לכן, מסרו זה לזה פרטים מן החקירה ותיאמו ביניהם גרסאות להמשך החקירה בעניינם.

פרט אישום 17 – שיבוש מהלכי משפט לפי סעיפים 242 ו-29(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד' וע', בשעה ששהו יחד בחדר המעצר במ"צ XXX, שוחחו על דבר חקירתם שהתרחשה שעות ספורות קודם לכן, מסרו זה לזה פרטים מן החקירה ותיאמו ביניהם גרסאות להמשך החקירה בעניינם.

פרט אישום 18 – מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

בחודש נובמבר 2014, לאחר יום הורים שהתקיים בטייסת XXX, פגש ד' את רב"ט ס' ט'. (להלן – **מתלוננת 2**), שוחח עמה והציע לה לצאת יחד מהבסיס ולנסוע יחד הביתה, בידיעה כי שניהם גרים באזור הצפון. מתלוננת 2 הסכימה. ד' ומתלוננת 2 קבעו להיפגש מספר דקות לאחר מכן מתחת למגורי החיילות בבסיס. בהמשך, הגיע ד' לפגישה עם מתלוננת 2, ואמר לה שלא הספיק להתארגן ליציאה, והציע לה לעלות לחדרו שבבניין 7 בקומה השנייה, כדי שיוכל לסיים את ההתארגנות ושניהם ייצאו יחד מהבסיס. מתלוננת 2 הסכימה ועלתה לחדרו. כשנכנסו ד' ומתלוננת 2 לחדר, נכח בחדר חייל אחר, שזהותו אינה ידועה, ועזב מיד לאחר מכן. ד' ומתלוננת 2 התיישבו על ספה בחדר, ואז אמר ד' למתלוננת 2 שהוא "רוצה אותה למשהו רציני". ד' נישק את מתלוננת 2 והיא נעתרה לנשיקה. ד' הציעה לה לעבור למקום נוח יותר והשניים עברו לשבת על מיטתו של ד'. בהמשך, פתח ד' את רוכסן הסרבל שלבש והוציא את איבר מינו מול מתלוננת 2. ד' תפס את ידה של מתלוננת 2 וקרבה לאיבר מינו. כשעה זאת, נכנס לחדר סמ"ר הראל דרזי (להלן – **הראל**), אז כיסתה את פניה המתלוננת 2, וד' סימן להראל לצאת החוצה. הראל יצא החוצה, ואז ניגש ד' למיטה הקרובה לדלת והזיזה כך שתחסום את הדלת לחדר, ולא ניתן יהיה להיכנס. בתגובה למעשיו אלה, אמרה המתלוננת 2 לד' "די ד', בוא נלך, אני צריכה ללכת, אני ממהרת, אני גם לא רוצה". ד' אמר למתלוננת 2 כי היא מתנהגת בילדותיות ו-"פוגעת לו בעדה". ד' הבטיח למתלוננת 2 כי מדובר בקשר רציני. לאחר מכן, פשט ד' את הסרבל שלבש מגופו, נותר ערום מול מתלוננת 2, תפס את ראשה בשתי דיו, קרבו לאיבר מינו והחדיר אותו לתוך פיה של מתלוננת 2. האחרונה חשה תחושת חנק והדפה את ד' באמצעות שתי ידיה. מיד לאחר שהדפה אותו,

אמרה לו "אני לא רוצה". בהמשך, אמר לה ד' "בואי נוסף עוד גבר", "בואי נצלם אותך", והראה לה סרטון פורנו באמצעות טלפון הנייד שברשותו וציין "ככה את צריכה למצוץ". בהמשך, שאל ד' את מתלוננת 2 אם היא בתולה. לאחר שהשיבה לו בחיוב שאל ד' את מתלוננת 2 "אמרתי לך שאנחנו יוצאים, מדוע את לא נותנת לי לנגוע בך". בתגובה לכך, ולאחר הלחץ שהפעיל עליה ד', השיבה המתלוננת 2 כי היא מסכימה.

פרט אישום 19 – מעשה סדום, לפי סעיף 347(ב) בנסיבות סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד' פתח את כפתורי חולצתה של מתלוננת 2, את חגורת מכנסיה, והוריד את מכנסיה ואת נעליה, הפשיט אותה מחולצתה ומהגופייה שלבשה. בהמשך הפשיט ד' את המתלוננת 2 מחזייתה והיא כיסתה את חזה באמצעות ידיה. ד' הסיט את ידיה של מתלוננת 2 ואמר לה "אני רוצה לראות אותם". ד' דחף את מתלוננת 2 על המיטה, השכיב אותה כאשר ראשה מופנה אל הקיר אליו הייתה צמודה המיטה. ד' הציע להצמיד מיטה נוספת ומתלוננת 2 השיבה "אולי לא, אני ממהרת, בוא נלך". מתלוננת 2 החלה לקום מהמיטה ואז ד' אמר לה "לא", סובב אותה כך שראשה על כרית מופנה אל הקיר, תפס את שתי ידיה בידיו משני צידי ראשה. אז שיחרר ד' את ידיה של מתלוננת 2 והוריד ממנה את תחתוניה. מתלוננת 2 אמרה לד' "לא". בתגובה, תפס ד' בשנית את ידיה של מתלוננת 2 ואז היא אמרה לו "מה אתה עושה", וד' השיב לה שהוא "יודע מתי בחורה מתענגת". מתלוננת 2 ביקשה פעם נוספת מד' שיפסיק והחלה לקום. בהמשך, תפס ד' את מתלוננת 2 והפך אותה כך שהיא עומדת על ברכיה ונשענת על ידיה. ד' נעמד מאחוריה של מתלוננת 2 והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת שלה שלוש פעמים. מתלוננת 2 תפסה במסגרת המיטה וביקשה מד' להפסיק את מעשיו. המתלוננת 2 נשכבה על בטנה והתהפכה על גבה על מנת להפסיק את מעשיו של ד'.

פרט אישום 20 – אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977

ד' פיסק את רגליה של מתלוננת 2 באמצעות ידיו והחל מחדיר את איבר מינו לאיבר מינה של מתלוננת 2, אשר חשה בכאב ותחושת בחילה, והדפה את ד' באמצעות ידיה. בהמשך אמרה המתלוננת 2 שהיא לא רוצה ושהיא ממהרת, וכן

כי היא רוצה להקיא. ד' אמר למתלוננת 2 "אבל לא גמרתי מאמיי". מתלוננת 2 השיבה לו שזה לא מעניין אותה, ביקשה ממנו לזוז ממנה וחזרה על כך שהיא רוצה להקיא. אז קמה המתלוננת 2 מהמיטה והחלה להתלבש. בזמן שמתלוננת 2 התלבשה ולאחר מכן, התיישב ד' על הספה והחל מאונן, בלא שהגיע לפורקן מיני. בהמשך, יצאו ד' ומתלוננת 2 מהבסיס ונסעו יחד ברכבת.

בקשת התביעה

5. התובעת הצבאית המלומדת, סרן יודשקין, ביקשה כי בית הדין יאריך את מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. התובעת ציינה כי הראיות העיקריות לכתב האישום הן העדויות שמסרו מתלוננת 1 ומתלוננת 2 במצ"ח, אשר מתארות את המעשים שביצע בהן ד'.

6. התובעת הטעימה כי עדותה של מתלוננת 1 נתמכת הן בדברים שמסרו אחרים שנכחו באותו יום במקום, הן בדברים של חברותיה אשר כבר בערב האירוע תיארה בפניהם מתלוננת 1 כי בוצע בה אונס, כאשר אותן חברות מפרטות ומתארות גם את מצבה הנפשי. התובעת הוסיפה כי מצבה הנפשי של מתלוננת 1 שזור כחוט השני גם בחומר הראיות עצמו, וניתן להתרשם ממנו הן במסמכים הרפואיים אשר מתעדים את בדיקתה מיד לאחר האירוע, הן בצילומי העימות, השחזור והחקירה.

7. לטעם התביעה, הנאשם לא בירר בירור מספיק עם מתלוננת 1 לגבי הסכמתה למעשה המיני עצמו, ואין לראות באמירתה כי היא "רוצה אותו" כדי להביע הסכמה ליחסי מין מלאים. זאת, בין היתר, לאור העובדה שהיא סירבה זמן קצר קודם לכן לביצוע מעשה מיני עם אחרים לאור היותה בתולה באותו המועד, ובשים לב לעובדה כי שאלת הנאשם לא התייחסה באופן מפורש לביצוע מעשה מיני. התובעת הדגישה כי גם אם ניתן לראות בדברי מתלוננת 1 כהסכמה מסוימת, הרי שתגובתה למעשיו המיניים של הנאשם, דהיינו קיפאון והיעדר תגובה, חייבו בירור מצד הנאשם באשר להסכמתה של מתלוננת 1. התובעת ציינה כי הפסיקה קבעה כי לא די באי התנגדות, אלא נדרשת הסכמה של ממש למעשה המיני. בהקשר זה יש לקחת בחשבון את מאפייניה של מתלוננת 1, ולא ניתן לנתק את הסיטואציה שבה התרחשו הדברים, מהצורך לברר את הסכמתה.

8. לדעת התביעה, מחומר החקירה עולה כי ד' היה למעשה הכוח המניע מאחורי כלל המעשים המיניים שהתרחשו באותו יום, וכי ד' השתמש במתלוננת 1 ככלי בידיו. הנאשם היה מודע לכך שמתלוננת 1 סירבה לביצוע מעשים מיניים על ידי ע', וחרף כך פעל הנאשם על מנת שלאחר שסיים את מעשיו שלו עם מתלוננת 1, ייכנס ע' לחדר ויבצע אף הוא מעשה מיני עם מתלוננת 1, הכל בניגוד להסכמתה. מיד לאחר האירועים, ולאחר שנודע לד' שמתלוננת 1 פנתה לחברותיה ואמרה להן שבוצע בה מעשה בניגוד להסכמתה, מחק הנאשם את הסרטון שצולם, ובהמשך ביצע מעשי שיבוש נוספים.

9. באשר למתלוננת 2, אין התביעה סבורה כי פרק הזמן שחלף ממועד המעשים המיוחסים לנאשם כלפי מתלוננת 2, ועד למועד הגשת התלונה על ידה, יש בו כדי להוות פגם אינהרנטי, זאת מאחר שהימנעותה של מתלוננת 2 מוסברת הן באמרותיה במצ"ח, הן במסגרת הטיפול הפסיכולוגי אותו עברה במרכז מהו"ת לאורך התקופה, טיפול אשר מעיד על הטלתה הנפשית שעברה בעקבות האירוע. הדברים מקבלים חיזוק בפניות של מתלוננת 2 לגורמים קרובים, לחברותיה ולמפקדה – ימים ספורים לאחר האירוע. הסיבה בגללה הגישה המתלוננת 2 את תלונתה היא הגילוי על תלונתה של מתלוננת 1, כאשר בין שתי המתלוננות אין כל קשר. מחומר הראיות עלה כי מתלוננת 2 התנגדה למעשיו של הנאשם, גם פיזית וגם מילולית.

10. התובעת הצבאית עמדה על עילות המעצר הקמות בעניינו של הנאשם, וציינה כי המעשים המיוחסים לנאשם, כל אחד מהם לחוד וכולם יחד, מצדיקים את הותרתו במעצר סגור, בשים לב להלכה הפסוקה הקובעת כי נאשמים בעבירות אינוס ומעשי סדום ישוחררו לחלופת מעצר רק במקרים חריגים, ואין התביעה סבורה כי מקרהו של הנאשם הינו אחד מהם.

11. עוד ציינה התובעת, כי לחובת הנאשם עומד הליך שהתקיים בבית המשפט לנוער, אשר במסגרתו הוטל עליו צו מבחן, כאשר המעשים המיוחסים לנאשם בכתב אישום בתיק זה, בוצעו לכאורה בתוך תקופת המבחן.

12. לטעם התביעה, צבר התלוננות והמעשים מצביע על מסוכנות אישית מצד הנאשם, מעבר לעילות המעצר הכלליות, והתביעה סבורה שיש להורות על מעצרו של הנאשם עד תום ההליכים המשפטיים בעניינו. התובעת ביקשה אף

להפנות להחלטתו של כבוד השופט, סא"ל שור, בעניינו של ע', מיום 29/06/2015 (יצוין, כי ערר מטעם ההגנה הוגש על החלטה זו לבית הדין הצבאי לערעורים, והדיון בעניינו נשמע ביום 21/7/2015).

תשובת ההגנה

13. הסנגור המכובד, עו"ד שי נודל, ביקש כי בית הדין יורה על שחרורו של הנאשם ממעצרו. הסנגור פירט את טענות ההגנה לגבי חומר הראיות ועילות המעצר במהלך הדיון שהתקיים בפניי ביום 15/07/2015, ובסיום הדיון, אף הגיש לבית הדין, ובהעתק לתביעה, עיקרי טיעון בכתב.

14. ההגנה טוענת כי הנאשם מכחיש מכל וכל את המיוחס לו בכתב האישום, וטוען כי יחסי המין עם מתלוננת 1 ומתלוננת 2 היו בהסכמתן המלאה. הודגש אף כי הנאשם שיתף פעולה באופן מוחלט עם חוקריו בכל מהלך החקירה, לא שמר על זכות השתיקה, מסר גרסתו ואף ביצע עימותים עם המתלוננות.

15. ההגנה ציינה בתשובתה כי הנאשם שאל את מתלוננת 1 במי מבין החיילים שהיו במקום היא מעוניינת והיא השיבה כי היא מעוניינת בו. לטעם ההגנה, עלה מבירור נושא השיחה בין הנאשם למתלוננת 1, כי הנושא היה קיום יחסי מין, לאחר שהנאשם שאל אותה אם היא עדיין בתולה. גרסתה של מתלוננת 1, לפיה הייתה מעוניינת בנאשם אבל "לא בקטע כזה", הינה גרסה כבושה, שנאמרה על ידי המתלוננת רק בהמשך חקירתה ולא בזמן האירוע עצמו.

16. ההגנה ציינה כי הן דיבורה של המתלוננת 1, הן התנהגותה, הובילו את הנאשם למסקנה כי היא מעוניינת לקיים עמו יחסי מין. כך, למשל, העובדה כי המתלוננת התיישבה על המיטה בחדר ולא על הכיסא שהיה מוצב בחדר. היעדר תגובתה של המתלוננת 1 למעשיו של הנאשם – נעילת הדלת, כיבוי האור, ויציאת החיילים האחרים על פי בקשת הנאשם.

17. ההגנה הוסיפה כי ניתן ללמוד על כך שהנאשם הבין כי מתלוננת 1 הסכימה לקיום יחסי מין עמו, בהתכתבות בין הנאשם לא', במסרונים, שם מציין הנאשם כי שאל את מתלוננת 1 ארבע פעמים האם היא רוצה לשכב איתו, והיא ענתה בחיוב. א' השיב לנאשם שם כי הוא יודע זאת, כי הוא שמע.

18. העובדה כי מתלוננת 1 מודה כי עזרה לנאשם להוריד את חולצתה והרימה את ידיה למעלה, מחזקת את גרסת הנאשם. קרי, לא מדובר במי שהייתה פסיבית בשעת מעשה, אלא כמי ששיתפה פעולה. הנאשם עומד על גרסתו כי המתלוננת 1 עזרה לו להפשיטה מכל פרטי הלבוש. לטעם ההגנה, מדובר במתלוננת אשר יודעת לעמוד על דעתה כאשר אינה מעוניינת לקיים יחסי מין עם חיילים אחרים, וידעה להבהיר בבירור, הן במילים הן במעשים, כי אינה מעוניינת. כך, למשל, כאשר ע' ניסה להרים את חולצתה, וניסה לנשקה, כאשר היו השניים לבדם. כך גם כאשר המתלוננת וא' היו בחדר, וא' שם לה יד על הכתף ושאל אותה אם היא רוצה "לזרום", והמתלוננת השיבה בשלילה. כאשר א' ניסה לשלוח יד לאזור החזה של המתלוננת, הזיזה המתלוננת את ידו מספר פעמים.

19. ההגנה ציינה בטיעוניה כי גדר המחלוקת בין ההגנה למאשימה הינו לעניין ההסכמה, ולכן לא תפרט ההגנה בשלב זה מחלוקות נוספות לעניין דרך קיום יחסי המין בין המתלוננת לנאשם.

20. באשר לפרטי האישום 5 ו-6, שעניינים אינוס בצוותא ומעשה סדום בצוותא, טענה ההגנה כי אין ראיה כי בין הנאשמים נקשר קשר מוקדם לביצוע עבירות אלה. לא היו רצון, ציפייה או כוונה לשכב עם מתלוננת 1. עוד בעניין זה ציינה ההגנה, כי פרטי אישום אלה מבוססים על אמרתו של נאשם 4, פ', אשר משנה גרסאותיו במהלך חקירתו מספר פעמים ומנסה לרצות את חוקריו, ועל כן לא ניתן לייחס משקל לכך. הסנגור ציין כי נוכח מצבו הנפשי של פ', לרבות מצבו הנפשי במהלך מסירת האמרות במצ"ח, לא ניתן לייחס בשלב זה כל משקל לדבריו.

21. ההגנה ציינה כי הנאשם מסר לנאשמים האחרים להסתכל דרך החלון ולראות את האקט המיני בינו לבין המתלוננת 1, ורק התכוון לומר להם שהוא הולך לקיים יחסי מין עם המתלוננת ולהצליח במקום שהאחרים ניסו ונכשלו. עוד בעניין זה, ציינה ההגנה כי לו רצה הנאשם שהנאשמים האחרים יסתכלו דרך החלון בזמן קיום יחסי המין, לא היה מכבה את האור בחדר ואת מנורת הלילה. בנוסף, גם פרט אישום זה, לטענת ההגנה, מבוסס בעיקרו על אמרתו של פ', אשר לא ניתן לה משקל משמעותי, בשל מצבו הנפשי והשינויים הרבים בגרסתו במצ"ח.

22. ההגנה מבקשת להצביע על שקריה של המתלוננת כבסיס להפרכת גרסתה. כך, העובדה כי המתלוננת 1 לא סיפרה על שיחת הטלפון שקיבלה משחר ארובס, כאשר הייתה המתלוננת 1 עם הנאשמים בחדר. בעדותה של שחר ארובס ציינה האחרונה כי היא התקשרה למתלוננת 1 ושאלה אותה אם הכל בסדר, והמתלוננת 1 נשמעה צוחקת ואמרה שיהיה לה הרבה מה לספר אחר כך. בעניין זה, הפנה הסנגור גם לאמרתה של קים נינבורג.

23. ההגנה הוסיפה כי התנהגותה של מתלוננת 1 לאחר האירוע מצביעה כי ניסתה להעלים את קיום שיחת הטלפון שהתקיימה בינה לבין ד' יומיים לאחר האירוע, ואת בקשתה להיפגש עמו ביחידות. בעניין זה, הפנה הסנגור לאמרתה של מיטל לוגסי, שציינה כי ערכה שיחת טלפון על רמקול עם ד', ומתלוננת 1 לקחה מידיה את הטלפון ואמרה לד' כי היא תדבר איתו וכי היא רוצה להיפגש עמו. הסנגור הפנה לתמיהותיה של מיטל לוגסי, אשר ציינה באמרתה כי שאלה את המתלוננת 1 מה יש לה להיפגש עם ד' ועל מה יש לה לדבר איתו.

24. ההגנה הפנתה לעימות שנערך בין מתלוננת 1 לנאשם, וציינה כי במהלך העימות סירבה המתלוננת 1 להשיב על שאלות, שתקה ואף ביקשה להפסיק את העימות באמצע. הסנגור הפנה אף לאחת האמרות של המתלוננת 1 במצ"ח, שם נשאלה על ידי החוקרת מה מטרת העימות, והשיבה "להוציא אותם שקרנים ולהעיק אותם לכלא".

25. באשר לפרטי האישום שעניינם שיבוש מהלכי משפט בצוותא, ציינה ההגנה כי ד' וא' לא תיאמו ביניהם גרסאות. לטענת ההגנה, ד' נמצא תחת חקירה לראשונה בחייו, וכי בסיום חקירתו לא נאמר לו על ידי החוקרים כי אסור לו לשוחח על תוכן חקירותיו עם אחרים, ולכן לא ידע כי הוא עושה מעשה אסור. כאשר חוקריו של ד' הסבו את תשומת ליבו לכך, סרב לדבר על תוכן חקירותיו עם מי מהנאשמים האחרים.

26. ההגנה ציינה כי מתמלול השיחות שהוקלטו בין ד' ויתר הנאשמים במהלך חקירותיהם עולה כי הנאשמים שוחחו ביניהם רק על החקירות באופן כללי ולא נכנסו לפרטים, בוודאי שלא תיאמו גרסאות. זאת ועוד, מדבריו של ד' שעלו בשיחות בינו לבין הנאשמים האחרים, עלה כי ד' חזר ואמר שיחסי המין בינו לבין המתלוננת 1 היו בהסכמה.

27. באשר למתלוננת 2, מסר ד' גרסאות מפורטות בהן הכחיש קיום יחסי מין שלא בהסכמה איתה. ההגנה ציינה בפליאה כיצד נגבו ממתלוננת 2 רק שתי אמרות במצ"ח, בשונה מאמרות רבות מהנאשם. ד' מסר בחקירותיו כי פירוט העובדות כפי שציינה המתלוננת 2 הינו שונה מכפי שהאירוע התרחש במציאות. הנאשם הכחיש קיום מין אנאלי, כפי שטוענת מתלוננת 2, וכי משך האירוע לא היה כפי שפורט על ידי מתלוננת 2, וכי הוא לא בן לעדה הקווקזית, כטענת מתלוננת 2, אלא הוא ממוצא מרוקאי. הנאשם הודה כי אכן התכוון לפתח עם מתלוננת 2 קשר רציני ארוך טווח, ואמר לה זאת כאשר אכן התכוון לדבריו.

28. ההגנה הוסיפה כי התנהגותה של מתלוננת 2 לאחר האירוע, כאשר נסעה יחד עם ד' לצפון, מעידה כי האקט המיני בין השניים היה בהסכמה. זאת מאחר שהשניים ישבו יחדיו ברכבת, המתלוננת 2 ליטפה את הנאשם, אשר נרדם על כתפה, ומתלוננת 2 נתנה לנאשם את האוזניות שלה. וכשנפרדו, התנשקו לשלום וקבעו להיפגש בסוף השבוע. להתנהגות זו, הוסיפה ההגנה את העובדה כי המתלוננת שלחה לנאשם מסרון באותו ערב ושאלה לשלומו, מאחר ובמהלך הנסיעה המשותפת סיפר לה הנאשם שאינו חש בטוב.

29. ההגנה הפנתה לאמרתה של ליטל גורביץ', חברתה של מתלוננת 2, אשר מסרה במצ"ח כי באותו ערב סיפרה לה מתלוננת 2 כי הכירה מישהו בבסיס, וסיפרה לה כי השניים קבעו להיפגש. ההגנה ציינה כי משהודיע הנאשם למתלוננת 2 ביום שבת הסמוך לאחר מועד האירוע כי הוא חוזר לחברתו ולכן לא ייפגשו, שינתה המתלוננת 2 את הלך רוחה וציינה כי היא מבואסת, והיא חשבה שהוא באמת רוצה אותה, ושסוף סוף הכירה מישהו. בהמשך לכך, מסרה המתלוננת 2 כי שלחה לנאשם מסרון ובו רשמה לגבי העובדה שחזר לחברתו כי "ד' זה לא יפה, ממש נפגעת".

30. ההגנה הפנתה גם לאמרתה של אושרה גוזי, אשר מסרה בה כי מתלוננת 2 סיפרה לה כי היא הכירה מישהו מהטייסת, והראתה לה תמונה של הנאשם בפייסבוק. בהמשך אמרתה, מסרה אושרה כי היא יודעת ממתלוננת 2 שהיא וד' חזרו יחד ברכבת, ובהתחלה מתלוננת 2 התרגשה מד' מאוד והם החזיקו ידיים.

31. ההגנה הפנתה לאמרתה של שקד גוטניק, חברתה של מתלוננת 2, אשר מסרה באמרתה כי זה היה מפורסם שמתלוננת 2 "זורמת", וכי הראל דיבר איתה ואמר לה שמתלוננת 2 הייתה אצלם במגורים, וש-"ד' זיין אותה והיו בנים במגורים".

32. ההגנה הפנתה אף לאמרתה של סרן ליטל בוטנסקי, השלישה, אשר ציינה כי האירוע בין מתלוננת 2 לד' היה בהסכמה, והוא תועד שלא ברצונה של מתלוננת 2, אשר בחרה שלא להגיש תלונה במצ"ח. לטעם ההגנה, היה ראוי לזמן את השלישה למסירת עדות נוספת נוכח הפערים מול גרסת מתלוננת 2, אשר רק פרסום האירוע של מתלוננת 1 הביא את מתלוננת 2 לחשיפת האירוע שלה עם הנאשם, והגשת תלונה. קרי, השלישה מסרה שתי גרסאות, האחת נכון למועד הסמוך לקרות האירוע, שם מסרה השלישה כי יחסי המין היו בהסכמה, והשנייה, לאחר החלטת מתלוננת 2 להגיש תלונה, שם מסרה השלישה את גרסתה ה-"חדשה" לאירועים, כטענת ההגנה.

33. טענת ההגנה היא שמתלוננת 2 נפגעה מכך שהיא וד' לא הפכו לבני זוג, חרף ציפייתה כי תירקם ביניהם מערכת יחסים, לאחר שקיימו יחסי מין, ותלונתה הוגשה על רקע זה, ועל רקע גל השמועות אשר הציג אותה כבחורה קלה להשגה.

התשתית הראייתית

34. **מתלוננת 1** מסרה **11 אמרות** במצ"ח. מקריאת אמרות מתלוננת 1, עלה כי התביעה ניסחה את כתב האישום על בסיס עיקר אמרותיה של מתלוננת 1 במצ"ח, כאשר גרסתה של מתלוננת 1 מתקבלת על פני גרסתו של ד'. לפיכך, לא מצאתי לפרט את תוכן אמרות מתלוננת 1 במצ"ח, משפרטי האישום משקפים את תוכן. עם זאת, מצאתי להפנות לעיקרי הפרטים ונקודות המחלוקת שעלו באמרות מתלוננת 1, אל מול גרסתו של הנאשם, על מנת למקד את הפער בין גרסת מתלוננת 1 לבין גרסתו של הנאשם, הן במישור העובדתי הן במישור המשפטי של יסוד ההסכמה.

35. מתלוננת 1 מתארת בחקירתה כי הסכימה לבקשתו של ע' להתלוות אליו לסיור בבסיס, ובהמשך להיכנס איתו לחדר המגורים שבדלקיה. כאשר ניסה ע' להוריד את חולצתה של מתלוננת 1 היא התנגדה. "הוא ניסה להוריד לי את החולצה, לא נתתי לזה לקרות... כשהוא העלה לי את החולצה, הורדתי אותה ישר למטה" (אמרת מתלוננת 1, מיום 27/04/15, עמוד 2, שורה 4). בהמשך, מתארת

מתלוננת 1 את האירוע עם ד', כאשר אינה מציינת הבעת התנגדות מצדה, באופן פיזי או באופן מילולי. מתלוננת 1 לא יודעת לציין את שם משפחתו של ד', והיא אף לא יודעת לתאר אותו חיצונית (שם, עמוד 5, שורות 12, 16). מתלוננת 1 מתארת את טיב יחסיה עם ד' כיחסי "שלום שלום וכאלה", כאשר היא מציינת כי היא מכירה את ד' כשלושה-ארבעה חודשים בערך. עוד ציינה מתלוננת 1 באמרתה הראשונה, לגבי תחילת האירוע, כאשר שהתה עם עי' "ידעתי שאני צריכה ללכת משם. אבל קיבלתי שיתוק ברגליים, לא הצלחתי לזוז" (שם, עמוד 13, שורה 2). בהמשך, מספרת מתלוננת 1 "אחר כך ד' הגיע. ד' שאל אותי אם הכל בסדר עם י', לא עניתי לו, ואז הוא שאל אותי אם אני בתולה, אמרתי לו שכן. הוא עמד על המיטה. ד' סימן לי' וחבר שלו לצאת עם הראש. נעל את הדלת עם מפתח, הוא התחיל להוריד לי את הבגדים. קודם הוריד את החולצה. היינו על המיטה, הוא המשיך והוריד לי את המכנס, ואז הוא הוריד את החולצה שלו, ואז הוא המשיך והוריד לי את התחתונים, ואז את החזיה, ואז הוא הוריד לעצמו גם את התחתונים והמכנסיים. הוא התחיל, הוא הכניס את האיברים שלו לשלי" (שם, עמוד 14, שורה 6 ואילך).

36. מתלוננת 1 מציינת באמרתה הראשונה כי לא צעקה, לא אמרה משהו בזמן שזה קרה, לא אמרה משהו בזמן שד' הוריד ממנה את הבגדים "כי קפאתי מפחד" (שם, עמוד 16, שורה 21). מתלוננת 1 מציינת כי הבינה מה הולך לקרות, לאיזה מצב נכנסה, והייתה מבוהלת מכל מה שקרה. לשאלת החוקרת, האם ד' יכול היה להבין בצורה כלשהי שלא רצתה לשתף איתו פעולה, השיבה מתלוננת 1 "לא נראה לי. אבל לא הייתי חלק פעיל בכלום" (שם, עמוד 19, שורה 14).

37. באמרתה השנייה של מתלוננת 1, מיום 28/04/15, ציינה המתלוננת 1 כי ידעה שאסור לבנות להיכנס למגורי בנים, וכי אינה יודעת לומר מדוע עשתה זאת. מתלוננת 1 חזרה ותיארה את האירוע עם ד' "ישבתי על המיטה וד' קרא לי לבוא איתו לשיחה בשירותים. הלכתי איתו. הוא שאל אותי אם אני רוצה את י'. אמרתי לו שלא. הוא שאל אותי אם עשיתי את זה פעם, אמרתי לו שלא. יצאנו מהשיחה, הלכתי וישבתי על המיטה. ד' סימן לי' ולעוד אחד שהיה בחדר עם הראש לצאת מהחדר, הוא יצא איתו גם... ד' נכנס ונעל את הדלת ובא לשבת לידי במיטה, הוא התחיל ללטף אותי בכתף ולאט לאט ירד לכיוון הבטן, התחיל להרים לי את החולצה, הוא הוריד לי את החולצה, הוא גם הוריד לי את הנעליים והמכנס. הוא הוריד את החולצה שלו, אחר כך הוא הוריד לי גם את

החזייה והתחתון ואז הוריד את שלו, והוא הכניס. הוא נגע לי גם בחזה והוא המשיך. קשה לי לדבר על זה, אני לא יכולה. אני לא יכולה" (אמרה מספר 2, מיום 28/04/2015, עמוד 2, שורה 12).

38. מתלוננת 1 ציינה כי לא נעים לה להגיש תלונה נגד ד' מפני שהיא הכירה אותו לפני כן, וגם בגלל שיש לו רישום פלילי בעבר. לשאלת החוקרת, מדוע בחרה להגיש תלונה, השיבה מתלוננת 1 "כי אמא שלי גילתה מהסיפור הזה ואמרה לי שאין דבר כזה שאת לא מגישה תלונה... היא רצתה שאני אבוא להגיש את זה כדי שכביכול אני אחזיר להם על מה שהם עשו לי" (שם, עמוד 3, שורה 6). בהמשך, הוסיפה מתלוננת 1 כי הגישה את התלונה כדי ש-"אני אוכל לסיים את הסיפור הזה וללכת בבסיס בלי לפחד לראות אותם" (שם, שורה 20).

39. בהמשך אמרתה השנייה, ציינה המתלוננת 1 "לא נעים לי שיהיה לו תיק פלילי בגללי. כי אני הלכתי לעשות עם י' את הסיבוב. אני נכנסתי לחדר גם עם כל מה שקרה, אני יכולתי לברוח אבל השתקתי מפחד" (שם, עמוד 4, שורה 1). בהמשך, מתארת שוב מתלוננת 1 את האירוע עם ד' "ד' נעל את הדלת, הוא התיישב לידי, הוא ליטף לי אותו מהכתף אותו ועד לזרוע, ואז הוא הוריד לי את החולצה, הרמתי את הידיים, לא יודעת למה. מפחד. הוא הוריד לי את החולצה, אחר כך הוא הוריד לי את הנעליים והמכנס. אחרי זה הוא הוריד לעצמו את החולצה. הוא המשיך להוריד את החזייה שלי והתחתונים. אני לא יכולה להמשיך את זה. כבר קשה לי... אחרי זה הוא הוריד לעצמו את המכנס ואת הבוקסר עד הסוף, אני שכבתי במיטה, הוא השכיב אותי והוא היה מעליי, ואז הוא נגע לי בחזה, הכניס את האיבר... ד' התחיל לאט, ואז אחרי פעמיים שלוש זה נהיה מהר יותר וכאב, לא אמרתי כלום, פשוט עצמתי עיניים ואחר כך הוא סיים את זה עליי ועל הפנים, ואחר כך שם עליי את הפוך וקרא לי ולעוד אחד, בשלב הזה כבר פתחתי עיניים..." (שם, עמוד 5, שורה 1 ואילך).

40. מתלוננת 1 ציינה כי לאחר האירוע עם ד' נכנס ע', הקים אותה מהמיטה יחד עם ד' והוביל אותה לשירותים, כאשר בתוך השירותים התחילה לבכות וע' הלך לקרוא לד'. המתלוננת ציינה כי העריכה שהאקט המיני עם ד' נמשך בין 10 דקות ל-15 דקות, והאקט המיני עם ע' נמשך 5 דקות. המתלוננת ציינה כי במהלך האקט עם ע' בשירותים הייתה התנגדות מצידה, והיא זזה ובכתה.

41. באמרתה השלישית של מתלוננת 1, מיום 29/04/15, ציינה כי "קשה לי עם זה, כל מה שהולך פה קשה לי איתו. אני רוצה לחזור לבסיס. אני מרגישה אשמה בזה שעכשיו הם יקבלו כלא" (אמרה מספר 3, מיום 29/04/2015, עמוד 3, שורה 7).

42. באמרתה הרביעית של מתלוננת 1, מיום 29/04/15, מציינת המתלוננת כי ד' שאל אותה אם מי מהם היא הייתה רוצה לצאת, והיא ענתה לו שאיתו. עוד ציינה "עם ד' בטחתי בו, כי הכרתי אותו אז סמכתי עליו" (אמרה 4, מיום 29/04/15, עמוד 2, שורה 16). ובהמשך ציינה "בשלב שד' התחיל לפרום לי את החולצה, התחלתי לפחד" (שם, שורה 21). מתלוננת 1 ציינה כי במהלך האקט לא אמרה לד' שכאב לה (שם, שורה 25). באמרה זו מציינת לראשונה מתלוננת 1 כי ד' הכניס את איבר מינו לפיה, והסבירה כי לא סיפרה זאת עד כה כי "זה יפגע בו" (שם, עמוד 7, שורות 1, 11).

43. באמרתה החמישית של מתלוננת 1, מיום 03/05/15, ציינה כי "הוא גם יודע שזאת פעם ראשונה שלי, אז למה לי לעשות את זה עם מישהו שהוא לא חבר שלי?" (עמוד 4, שורה 20). מתלוננת 1 סיפרה כי היה לה חבר במשך 5 שנים אך הם לא שכבו, כי רצתה לשמור את עצמה עד שתמצא את האדם הנכון. כאשר מעמתים את מתלוננת 1 עם גרסתו של ד', היא משיבה כי "זה לא היה ככה" וכי בכתה במהלך האירוע ללא קול, והיא אינה יודעת אם ד' ראה זאת כי האור היה כבוי בחדר (שם, עמוד 5, שורות 10, 20). לשאלת החוקרת, האם לדעתה התנהגותה באותו ערב יכלה להתפרש כהסכמה, השיבה מתלוננת 1 "לא, אומנם קפאתי, ד' ידע שאני בתולה, ולמה שאעשה זאת עם מישהו שהוא לא חבר, ובכיתי, ועם י' גם הזזתי את הגוף" (שם, עמוד 7, שורה 1 ואילך). בהמשך, מציינת מתלוננת 1 "אולי הצלחתי להבין לאן זה הולך, אבל לא יכולתי לעשות עם זה כלום" (שם, שורה 12). מתלוננת 1 ציינה כי פחדה מהם, וחשבה שאם תנסה להגיד משהו או לברוח, יקרה משהו.

44. באמרתה השישית, מיום 04/05/15, נשאלה מתלוננת 1 כיצד בדיוק התנגדה לד'. תשובת מתלוננת 1 הייתה "קפאתי. אבל היה אפשר לראות לפי התגובות שלי ואיך שהייתי שם ובכי שלא רציתי את זה... לא חושבת שראה שאני בוכה... ד' ראה שאני לא עושה כלום. מהרצון שלי הוא לא יכל להבין שאני רוצה. לא באתי והורדתי את הבגדים ואמרתי לו 'יאללה' – לא עשיתי כלום" (עמוד 1,

שורות 4, 9). כשנשאלה מתלוננת 1 מדוע לא התנגדה לד' כמו שהתנגדה לי כאשר ניסה להרים את חולצתה לפני כן, השיבה מתלוננת 1 **"לא יודעת, כנראה כשהוא כבר נעל את הדלת והכל, ונכנסתי למצב של לחץ"**. מתלוננת 1 ציינה כי אמרה לע' **"לא"** וכי **"אין מצב שהוא לא שמע, לא לחשתי"** (שם, עמוד 2, שורות 21, 25).

45. **באמרתה השביעית של מתלוננת 1**, מיום 04/05/15, מסרה מתלוננת 1 כי יצאה באמצע העימות עם ע' כי הרגישה שהיא על סף בכי, ולא רצתה לבכות לידו. עוד מסרה מתלוננת 1 כי קשה לה כשהוא פה, והיא יכולה לדבר עם החוקרים חופשי אבל מולו לא. לשאלת החוקרת, מה מטרת העימות, השיבה מתלוננת 1 **"להוציא אותם שקרנים ולהעיף אותם לכלא"** (עמוד 2, שורה 3). כשנשאלה מתלוננת 1 האם ניהלה שיחה עם ד' לפני האקט עצמו, השיבה מתלוננת 1 **"כן, בשירותים, שאל את מי מהבנים אני רוצה, ואמרתי שאותו. הוא שאל אם עשיתי את זה, אמרתי לו שלא"** (שם, שורות 23-20).

46. **באמרתה השמינית של מתלוננת 1**, מיום 04/05/15, לאחר העימות עם ד', ציינה מתלוננת 1 כי **"עם ד' יותר קשה כי הוא היה ידיד שלי, כואב לי לראות אותו ככה... הוא מטומטם אם הוא חושב שהגרסה שלו תעבוד... אני לא מוותרת אני ילך עם זה עד שילך לכלא"** (עמוד 1, שורות 7-3). לשאלת החוקרת, האם יכול להיות שתלוננתה נובעת מחוסר הנעימות שלה שידעו בבסיס ששכבה עם מי מהם בהסכמה, משיבה מתלוננת 1 **"ממש לא, אין לי על מה להתחרט, אני מסתובבת בגאווה בבסיס. זה לא שאני עשיתי משהו לא טוב"** (שם, עמוד 1, שורה 22). בהמשך, משנשאלה שוב מדוע הגישה את התלונה, השיבה מתלוננת 1 **"שאני אוכל לסיים את הסיפור הזה וללכת בבסיס בלי לפחד לראות אותם"** (שם, עמוד 3, שורה 20), **"אני מפחדת להגיע לבסיס"** (שם, עמוד 8, שורה 3). לשאלת החוקרת, למה בשירותים כשנשאלה על ידי ד' מדוע בכתה, לא סיפרה לו, השיבה מתלוננת 1 **"כמו שפה היה לי קשה לספר, אז לד' אני אגיד, שהוא עשה את זה? העדפתי להגיד שהכל בסדר ולא קרה כלום, ושישחררו אותי לחדר"** (שם, עמוד 2, שורה 20). כשנשאלת מתלוננת 1 מדוע קשה לה להאשים את ד', היא משיבה **"כי ד' היה ידיד שלי, וכואב לי עליו. אני יודעת שמה שהוא עשה אסור וכן כואב לי עליו לראות אותו ככה – אני יודעת שאני לא אמורה להרגיש ככה כלפי ד'"** (שם, עמוד 3, שורה 2). בהמשך, נשאלה מתלוננת 1 מדוע לאורך כל היום בחקירה ציינה פעמים רבות שהיא רוצה לבטל את התלונה, והשיבה **"כי**

קשה לי, החקירות קשות, העימות היה לי קשה, כל המצב הזה קשה" (שם, עמוד 3, שורה 9). בהמשך, ציינה מתלוננת 1 כי "האמנתי לד' שלא יפגע בי ושאם אני רוצה מישהו אז זה מה שאני אקבל, להיות חברה שלו, ממש לא בקטע כזה" (שם, שורה 14). כשנשאלה מתלוננת 1 אם הבינה שד' הציע לה חברות, השיבה "לא, זה סתם, זרק את השאלה הזאת, גם אמרתי לו שכרגע אני לא רוצה אף אחד" (שם, שורה 19). בהמשך, מציינת מתלוננת 1 כי היא לא בוגרת "לפעמים ילדותית, מתנהגת כמו ילדה קטנה ואני יודעת את זה, כמו פתאום לבטל את החקירה, זה משהו שאני לא רוצה אבל קשה, אז נמאס" (שם, עמוד 3, שורה 21). בהמשך, כשנשאלת מתלוננת 1 האם רצתה את ד', השיבה "כשהוא שאל אז ברור שאותו, כי אותו הכרתי אז עניתי שברור שאותו, אבל לא רציתי אף אחד" (שם, עמוד 4, שורה 25). בהמשך, נשאלת מתלוננת 1 האם התביישה מהם והשיבה "כן, הייתי יותר סגורה, התביישתי משלושתם, מד' לא" (שם, עמוד 5, שורה 5). בסיום אמרה זו מציינת מתלוננת 1 "כל זה לא היה בהסכמה, לא חשוב כמה הם יגידו שכן" (שם, עמוד 5, שורה 17).

47. באמרתה העשירית של מתלוננת 1, מיום 10/05/15, מעמתת אותה החוקרת עם טענתה כי לא יצרה קשר עם ד' לאחר המקרה, ומתלוננת 1 השיבה כי ד' התקשר אליה וחברות שלה ענו לו. מתלוננת 1 הכחישה כי קבעה להיפגש ביום ראשון בבסיס עם ד'. כשמעמתת אותה החוקרת עם תמלול הקלטה ממכשיר הטלפון של א', מיום 17/04/15, משיבה מתלוננת 1 כי זאת לא היא בשיחה, ומסבירה כי "חברות שלי דיברו בשמי. היום אנחנו לא מדברות. הן לקחו את הצד של ד', בלי לדעת הן החליטו שבגלל שהשתתקתי ובכיתי בזה של ד', וד' חתיך, אז נהייתי מזה" (עמוד 1, שורה 9).

48. באמרתה האחת עשרה של מתלוננת 1, מיום 14/05/15, נחקרה מתלוננת 1 בנוגע לשיחת הטלפון שבוצעה עם ד' בנכחותה, על ידי חברתה מיטל לוגסי, מתלוננת 1 מסרה כי "היא רצתה שאני אדבר עם ד' ואני לא הסכמתי, אז היא אמרה שאני רוצה לפגוש את ד' ביום ראשון... " (עמוד 1, שורה 13). לאחר שהציגה בפניה החוקרת את אמרתה של מיטל לוגסי, מסרה מתלוננת 1 "אני לא זוכרת... אני כבר לא מדברת איתן, רבתי איתן אחרי זה. הן באו לטובת ד' מבלי בכלל להכיר אותן..." (שם, עמוד 2, שורה 1).

49. **בין המתלוננת 1 לד' נערך עימות**, ביום 04/05/15. העימות נערך בשני חלקים, לאחר שהמתלוננת ביקשה הפסקה. החלק הראשון ארך כ-20 דקות, והחלק השני ארך כ-33 דקות. בחלק הראשון נראה כי מתלוננת 1 מאוד נבוכה, מרכינה את ראשה, משחקת בשערה, רגליה נעות במקום במהירות ובחוסר נוחות, היא מביטה לכיוון המצלמה לעיתים קרובות ומחייכת אליה, כנראה לעבר חוקרת נוספת שנמצאת מאחורי המצלמה. הנאשם יושב שפוף, ראשו מורכן, ארשת פניו מכונסת וניכר עליו כי הוא מתוח. בחלקו הראשון של העימות, מתלוננת 1 מתקשה לדבר והנאשם הוא זה שמספר את האירוע. בחלקו השני של העימות, ניכר כי מתלוננת 1 מרגישה בטוחה יותר והיא מתעמתת עם הנאשם, מטיחה בו הטחות, מגיבה לדבריו, מרימה את קולה ולעיתים מטיחה את ידה בשולחן.

50. ד' מטיח במתלוננת 1 שתגייד את האמת, כי חייו נהרסים וכי הכל היה בהסכמה. תגובתה המיידית של המתלוננת הייתה **"ולי כיף? שהלכתם יום אחרי זה וסיפרתם את זה לכל הבסיס?"**. ובהמשך הוסיפה המתלוננת 1 **"אתה חושב שזה נעים לי שבאים ואומרים ש-4 בנים אנסו אותי? שכל הבסיס יודע שזאת אני? כולם יודעים שאנסתם אותי, כולם הלכו וסיפרו במטבח"**.

51. במהלך העימות נשאלת מתלוננת 1 על ידי החוקרת, האם היחסים היו ביניהם בהסכמה. המתלוננת שותקת. ד' מפציר בה בקול שתגייד רק את האמת. המתלוננת בוכה.

52. בהמשך, שואלת החוקרת את מתלוננת 1 האם היא רוצה לספר את גרסתה. מתלוננת 1 שותקת. בוכה. מכסה את פניה בידיה. ד' חוזר ואומר כי הכל היה בהסכמה **"לא היה שמה ד'י, גם כשהורדתי לה את התחתונים היא אמרה 'לאט לאט'. אני לא מסוגל לאנוס"**.

53. ד' מציין בעימות כי שאל את המתלוננת **"את רוצה אולי עוד מישהו?"** וציין כי היא ענתה לו **"לא"**, ואז הוא אמר לה **"כפרה עלייך, בשבילי"**, ואז אמרה לו מתלוננת 1 **"בסדר"**. ד' הסביר כי רק שאל את המתלוננת **"לא שכנעת, לא שידלתי"**.

54. לאחר הפסקה, לבקשת מתלוננת 1, התחדש העימות והחוקרת ביקשה ממתלוננת 1 לספר את הצד שלה, של מה היה. מתלוננת 1 שותקת ומרכינה

ראשה, ואז אומרת "כל מה שהוא סיפר עד ההפסקה, היה כמעט נכון, מלבד ההסכמה". בהמשך, מטיחה מתלוננת 1 בנאשם "כי החברים המזדיינים שלך החליטו ללכת לספר בבסיס מה שעשיתם".

55. בהמשך, שואלת החוקרת את מתלוננת 1 כיצד ד' יכול היה לדעת שזה לא בהסכמתה, ומתלוננת 1 משיבה כי נמאס לה מהשאלות האלה כבר "כמה אפשר לבוא ולחקור את זה... אין לי על מה לשקר. הפכתם אותי לשרמוטה של הבסיס הזה".

56. כשד' שאל את מתלוננת 1 למה יצאה מהעימות קודם, ולמה לא ענתה לשאלותיו, השיבה מתלוננת 1 "לא יכולה להתמודד איתך. קשה לי איתך". לשאלת החוקרת האם "מצצת לו?", השיבה מתלוננת 1 "לא הייתה לי ברירה". כשד' שאל את מתלוננת 1 שאלה תיאורטית, מה היה קורה לו הייתה מצלמה באירוע ועכשיו יהיה ניתן לגלות את האמת, השיבה מתלוננת 1 "שיראו, אין לי בעיה, שיראו".

57. מתלוננת 1 עומדת על שלה וחוזרת כי הדברים שהיו בינה לבין ד' לא היו בהסכמה, ואין לה סיבה לשקר. כאשר ד' פונה אל מתלוננת 1 ומטיח בה "בגלל י' אנחנו כאן. אם זה היה רק אני ואת כל זה לא היה קורה", המתלוננת לא מגיבה. בהמשך, מבקשת החוקרת ממתלוננת 1 לפרט כיצד שכבה על המיטה, ובנקודה זו מבקשת מתלוננת 1 להפסיק את העימות כי אינה יכולה יותר. ד' התנגד להפסקת העימות ורצה להמשיכו. העימות הופסק.

58. **מתלוננת 2** מסרה שלוש אמרות במצ"ח. עיקר גרסתה של מתלוננת 2 אומץ על ידי התביעה והדברים מפורטים בפרטי אישום 18, 19 ו-20 לכתב האישום. מתלוננת 2 מפרטת על אודות אירוע שהתרחש בנובמבר 2014, בגינו לא הגישה תלונה במצ"ח מאחר שבחרה להדחיק אותו, אך כן דיווחה עליו בשעת אמת למפקדה, גורמים ביחידתה ולמהו"ת. מתלוננת 2 ציינה בחקירתה כי החליטה להגיש תלונה במצ"ח, רק לאחר ששמעה כי ד' מעורב באירוע נוסף של קיום יחסי מין שלא בהסכמה עם חיילת אחרת. זאת, על מנת שד' לא ימשיך לפגוע בחיילות נוספות. מתלוננת 2 אף ציינה כי עלתה בראשה מחשבה כי לו הייתה מגישה תלונה נגד ד' סמוך למועד האירוע שלה, ייתכן והאירוע של ד' עם מתלוננת 1 לא היה מתרחש.

59. מאמרתה הראשונה של מתלוננת 2, מיום 05/05/15, עלה כי היא הסכימה לעלות עם ד' לחדרו בבסיס לאחר שהציע לה שיסעו יחד הביתה, וכי תתלווה אליו לחדר על מנת שיתארגן לפני היציאה. מתלוננת 2 מסרה באמרתה כי ד' נישק אותה והיא הסכימה להתנשק איתו. בהמשך, מסרה מתלוננת 2 כי שהתה עם ד' בחדרו מספר שעות, וכשביקש ממנה ד' לשכב איתו, היא הדפה אותו ואמרה לו שאינה רוצה. הוא בתגובה נעלב, ואמר לה שהיא פוגעת לו בעדה. בהמשך, שאלה אותו מתלוננת 2 למה הוא שותק, וד' השיב לה כי אמר לה שהם יוצאים ושאל אותה מדוע היא אינה נותנת לו לגעת בה, עד שהדברים השפיעו עליה, והיא מסרה לו כי היא מוכנה לשכב איתו (עמוד 11, שורה 4).

60. בהמשך, כשהחל ד' להפשיט את מתלוננת 2, שמה מתלוננת 2 את ידה על חזה וציינה כי נורא פחדה. בהמשך, תפס הנאשם את ראשה של מתלוננת 2 "והכניס לי את הפה לתוך זה... בגלל שכבר נחנקתי עשיתי לו דחיפה" (שם, עמוד 9, שורה 15). בהמשך, דחף הנאשם את מתלוננת 2 מהבטן על המיטה, הצמיד מיטה נוספת, ואז אמרה לו "אולי לא, אני ממהרת, בוא נלך" (שם, עמוד 11, שורה 15). הנאשם אמר לה "לא" וסובב אותה כשראשה כלפי הקיר. בהמשך, מסרה המתלוננת 2 "כשאמרתי שאני לא רוצה, התחלתי לקום, הוא סובב אותי עם הראש על הכרית, תופס לי את הידיים, ואז הוא התחיל לרדת למטה" (שם, שורות 16-19). בהמשך, סיפרה מתלוננת 2 "אני לא רציתי, אמרתי לו לא, אז הוא שוב תפס לי את הידיים... אמרתי לו 'מה אתה עושה', הוא אמר 'אני יודע מתי בחורה מתענגת'. אמרתי לד' בבקשה די, ניסיתי להתנגד, להתחיל לקום, הוא הבין, נתן לי לקום, לנשום אוויר, ואז הוא הפך אותי על ארבע שאעמוד בצורה כזו, הוא ניסה להחדיר לי..." (שם, שורות 20-25). בהמשך, מציינת מתלוננת 2 כי ד' ביצע בה חדירה אנאלית שלוש פעמים (שם, עמוד 12, שורה 24). בהמשך, מסרה מתלוננת 2 "כל הזמן אמרתי לו די תפסיק, הוא לא הקשיב לי, כאילו המילה שלי לא נחשבת, כשאני אומרת לו 'לא' הוא מתעצבן" (שם, עמוד 13, שורה 15).

61. מתלוננת 2 מסרה כי נשארה בחדר גם לאחר שהאקט הסתיים כי לא הכירה את הבסיס. וכן כי "הרגשתי שזאת אשמה שלי, בעיה שלי, האשמתי את עצמי" (שם, עמוד 17, שורה 13).

62. **באמרתה השנייה של מתלוננת 2**, מיום 12/05/15, סיפרה כי החייל שנכנס לחדר באמצע האקט בינה לבין ד', עליו סיפרה באמרתה הקודמת, שמו הוא הראל דרזי. הוא נכנס לחדר בלי לדפוק, וד' אמר לו לצאת והוא יצא מיד. בהמשך, גרר ד' מיטה עד לדלת וחסם אותה כדי שלא יפריעו.

63. **באמרתה השלישית של מתלוננת 2**, מיום 12/05/15, ציינה מתלוננת 2 בתחילה כי לא הייתה חדירה לנרתיק "**מקדימה כשניסה לא נתתי לו**" (עמוד 2, שורה 23), ובהמשך "**הוא לא הצליח מקדימה**" (שם, עמוד 3, שורה 5). וכששואלת אותה החוקרת "**היה רק מין אנאלי, לא היה מין רגיל?**" השיבה מתלוננת 2 "**כן**" (שם, שורה 11). רק בהמשך, מציינת מתלוננת 2, בהמשך לשאלות החוקרת, כי ד' הצליח לחדור אליה מקדימה "**מעט**" (שם, שורה 18).

גרסת הנאשם

64. גרסת הנאשם פורטה בתשובת ההגנה שלעיל, ולא מצאתי כי יש מקום לפרט את כל תוכן אמרותיו של הנאשם במצ"ח. עיקר גרסת הנאשם היא כי יחסי המין עם מתלוננת 1 ומתלוננת 2 בוצעו בהסכמתן, והן לא הביעו כל התנגדות בשום דרך לקיום יחסי המין.

65. **באמרתו מיום 28/04/15**, מסר ד' כי המתלוננת התפשטה בעצמה ואמרה לו בשירותים שבחדר המגורים שהיא רוצה אותו. לטענת הנאשם, הוא הסביר לה כי הוא גבר של "**פעם אחת**". הנאשם פירט כי כל האקט נעשה בהסכמה, ולבסוף שאל את מתלוננת 1 איפה לגמור, והאם ניתן לגמור על פניה, והיא אמרה לו שכן. הנאשם הודה כי צילם את המתלוננת 1 ואת ע' בשירותים בזמן ששהו שם שניהם, והפיץ את הסרטון לא' ולע', אך מחק את הסרטון בהמשך "**פחדתי שזה יפליל אותי**".

66. **באמרתו מיום 29/04/15**, מסר ד' כי שכב עם המתלוננת מתוך כבוד. להוכיח לחבריו כי הוא יכול. עוד הוסיף כי בעיניו "**זה לא היה נשמע הגיוני שהיא רוצה אותי... כי אני בקושי מכיר אותה והיא בקושי מכירה אותי**" (עמוד 12, שורות 2-7).

67. באמרתו מיום 29/04/15, מסר תחילה הנאשם כי המתלוננת ביקשה לשכב עם ע', אך בהמשך שינה את גרסתו ומסר כי ביקש ממנה "כפרה, תעשי את זה בשבילי".

68. באמרתו מיום 08/05/15, מסר הנאשם כי הוא לא פתח את כפתור מכנסי מתלוננת 1, אך בהמשך שינה את תשובתו וציין "או שאני פתחתי" (עמוד 6, שורה 23).

69. בפלט תכתובת מתוכנת הוואטסאפ במכשירו הסלולארי של ד', נמצאה התכתבות מיום 16/04/15, בינו לבין א', שם כותב ד' לא' לגבי מתלוננת 1 "אבל באמת שהיא חולה בראש. חשבה שאנסנו... אמרה לי 4 פעמים 'כן אני רוצה', ולא הפסקתי לשאול". א' משיב לד' "אני יודע, שמעתי אחי". בהמשך כותב ד' לא' "אני ואתה לא עשינו שום דבר שהוא לא חוקי".

70. בתמלול הקלטת שיחת טלפון ממכשירו הסלולארי של א', בה השתתפו ד', דניאל הרוש וא' ביום 17/04/15, עלה כי ד' כתב את הדברים הבאים: "היא אמרה לי שהיא רוצה לדבר איתי, ואז היא דיברה איתי ואז היא אמרה לי 'מה מה ד' אז אמרתי לה 'את בטוחה שאת רוצה את זה?' אז היא אמרה לי 'כן', 'בטוח את רוצה את זה?', היא אומרת לי 'כן'. אמרתי לה, 'אני שואל אותך עוד פעם שלא יהיו בעיות', 'אני שואל אותך עוד פעם, את בטוח רוצה את זה?', היא אומרת לי 'כן. כן כן כן, אני רוצה'. וזה נכון. בחיים, בחיים לא עשיתי דבר כזה. זה מחרפן אותי, אני כבר מאתמול יושב במיטה ואני חושב לעצמי – אני לא עשיתי את זה. זה מחליא אותי. אני מנסה לדבר איתה, מנסה להסביר לה, אני, אני, אני אומר לך, בחיים לא הייתי עושה דבר כזה". ובהמשך, "היינו שלושה בחדר, העפתי את כולם משם. היא התחילה גם כן לבכות, שמעתי אותה בוכה. אמרתי לה 'בואי לפה, מהר מהר מהר. עכשיו'. את יכולה לשאול אחד אחד. אני ישר דאגתי לה. אני לא רציתי. אני לא רציתי. אני סוג של ידיד שלה. אני ידיד של כל החברות שלה. אני בחיים לא אפגע בה, לא אעשה דבר כזה ואין לי אומץ – שום דבר לעשות לבחורה. אני שאלתי, אני שאלתי לפני והכל. ואל תדאגי, אני בחיים לא אגיע למצב כזה. לא עשיתי שום דבר שהוא לא בניגוד לרצונה. הכל תחת הסכמה, הכל תחת הסכמה".

71. **מתמלול פעולת מ"ט במעצר XXX**, שנערך בין די לע' ביום 30/04/15, שוחחו השניים על נושאים רבים, ומהלך השיחה אמר ע' לדי': **"אני אומר לך דוגרי, אני אומר לך שאני לא פתחתי עליך שום דבר, אמרתי כל האמת שהייתה, זה הכל"**. די' משיב לע' ואומר לו **"מה פתחת? תכלס אין מה לפתוח"**. ע' אמר **"האמת שאין על מה לפתוח, סיפרתי להם כל מה שהיה"**, ודי' הוסיף **"חוץ מהסרטון אין לך מה לפתוח"**.

72. **באמרתו מיום 10/05/15**, מכחיש הנאשם כי כלל קיים יחסי מין במועד הרלוונטי למתלוננת 2. בהמשך אמרתו, מציין בכלליות **"נזכרתי שקיימתי איתה יחסי מין"** (עמוד 3, שורה 10). הנאשם מפרט את פרטי האירוע עם מתלוננת 2, פרטים רבים שמסר הנאשם עלו בקנה אחד עם פרטים שמסרה מתלוננת 2. כך למשל, העובדה כי היה מין אוראלי, כי חוברו שתי מיטות בחדר לצורך ביצוע האקט המיני. אף השרטוט ששרטט הנאשם של חדר המגורים תאם את השרטוט ששרטטה מתלוננת 2 בחקירתה. הנאשם אף אישר כי חסם את דלת הכניסה לחדר במיטה. הנאשם אישר כי צפה בפורנו בסיום האקט עם מתלוננת 2, על מנת להגיע לפורקן עם עצמו, אך לא הגיע לפורקן. הנאשם הודה כי שם את ידיו על חזה של מתלוננת 2 ושאל אותה מה היא מתביישת. הנאשם אישר כי מתלוננת 2 לא ידעה איך לבצע מין אוראלי, והוא הסביר לה.

73. **באמרתו מיום 11/05/15**, שלל הנאשם כי אמר למתלוננת 2 כי הוא קווקאזי, שלל כי אמר לה **"מה את ילדה"** או כי כעס. הנאשם הכחיש כי ביצע מין אנאלי עם מתלוננת 2, אך באמרתו הקודמת ציין לגבי מין אנאלי כי הוא **"לא זוכר"**. הנאשם הכחיש כי ביקש ממתלוננת 2 להוסיף בחור נוסף לאקט המיני, או כי הציע לה לצלם אותה. הנאשם הכחיש כי החזיק את ידה של מתלוננת 2 כשנסעו יחד ברכבת חזרה הביתה.

74. **באמרתו מיום 12/05/15**, הוסיף הנאשם **"ולגבי זה שהיא נחנקה, זה לא בעיה שלי, אני הסברתי לה איך לרדת, שצריך לרדת כמה שיותר, להכניס את האיבר מין שלי עד כמה שאת יכולה"** (עמוד 4, שורה 22).

ראיות חיצוניות

75. מפרוטוקול שיחה שנערך במדור פרט ביוהל"ן, עם מתלוננת 1, ביום 27/04/15, עלה כי היא מסרה ש-"ד' אנס אותי... אחרי שהוא גמר י' והבחור השני נכנסו לחדר גם. ואז גם י' אנס אותי, וד' והבחור השני נשארו בחדר. אני זוכרת שיי' רצה לצלם את זה, אבל ד' אמר להם שלא, ולקח מכולם את הפלאפונים. כשד' אנס אותי הייתי קפואה. באמצע עם י', התחלתי לבכות. י' אמר את זה לד' וד' אמר לו לעזוב אותי. התלבשתי ואז יצאו י' והשני מהחדר. ד' שטף לי את הפנים והרגיע אותי, ואז הוא ביקש שאני לא אספר לאף אחד מה קרה. שמה שקרה בחדר יישאר בחדר".

76. מיטל לוגסי מסרה שתי אמרות במצ"ח. באמרתה הראשונה, מיום 28/04/15, מסרה כי היא ומתלוננת 1 חברות מהתיכון "כמה שנים טובות". כשנשאלה האם יש לה אמון בדבריה של מתלוננת 1, השיבה "כן, יכול להיות, שמעתי את הסיפור במעורפל ולא התעמקתי בו או משהו כזה... היא סיפרה לי ש... 2 מהם, אחד הכניס אותה לחדר והתחיל לגעת בה, והיא לא יכלה להגיז לו לא כי היא פחדה והוא המשיך, לגבי השני הוא לקח אותה לשירותים, ולטענתה הוא אנס אותה" (עמוד 1, שורה 8).

באמרתה השנייה, מיום 13/05/15, מסרה מיטל לוגסי בעניינה של מתלוננת 1 "היא אמרה לי שהייתה עם שני בחורים, שאחד הידיד הכי טוב שלה, היו נפגשים, על השני לא סיפרה לי" (עמוד 1, שורה 4). בהמשך אמרתה, מסרה מיטל לוגסי כי יום אחד נפגשו היא, מתלוננת 1 ובחורה נוספת בשם גילת גינר, והן התקשרו לד' ושוחחו איתו ברמקול, כאשר מיטל הטיחה בד' "איך אתה לא מתבייש לעשות את מה שעשית לילדה כמו [המתלוננת 1], שהיא ילדה טובה בסך הכל". לדברי מיטל, ד' השיב "הכל היה בהסכמה [מתלוננת 1] עדה לזה" ואז מיטל מסרה כי מתלוננת 1 לקחה את הטלפון ואמרה לד' "אני אדבר איתך, אני רוצה להיפגש" (שם, עמוד 2, שורה 22). מיטל ציינה באמרתה כי שאלה את מתלוננת 1 מה יש לה להיפגש איתו ומה יש לה לדבר איתו, אבל היא לא ענתה לה (שם, שורה 27). עוד ציינה מיטל באמרתה כי מתלוננת 1 אמרה להן שהיא "לא תפתח לאף אחד שם תיק, שהם יסגרו את זה ביניהם" (שם, עמוד 35).

77. **סרן אשר וקנין**, קצין מבנה בבח"א XXX, מפקדה של **מתלוננת 1**, מסר כי מתלוננת 1 ניגשה אליו ביום 16/04/15 בבוקר ומסרה לו כי אתמול בלילה נאנסה. סרן וקנין ציין כי כששוחח עם מתלוננת 1 היא מסרה לו שהיא לא רוצה שלד' יהיה תיק פלילי נוסף וכי הוא גם ככה מסובך. עוד ציינה בפניו כי הייתה בסוג של קשר עם ד' לפני המקרה, והכירה אותו טוב. סרן וקנין מסר כי מתלוננת 1 התלבטה רבות האם להגיש את התלונה, והוא היה בעד הגשת תלונה וניסה לשכנע אותה. סרן וקנין מסר כי מתלוננת 1 סיפרה לו כי ד' "ניסה לקיים איתה יחסי מין, באותו רגע היא השתתקה, לא הצליחה לדבר או לזוז, והוא עשה מה שעשה. לד' היא לא התנגדה. לפי מה שהיא אומרת, היא לא רצתה, היא קפאה במקום. לפי מה שהיא אומרת, היא לא דיברה איתו מילה ולא הצליחה לזוז, היא קפאה במקום כשהבינה שמדובר בזה. הוא ביצע את מה שהוא ביצע, לא יודע כמה זמן, אני רק יודע שהם קיימו יחסי מין מלאים. לאחר מכן, נכנס י' ובזמן הזה שי' נכנס היא הצליחה להתעשת על עצמה ולהתנגד, או ניסתה להתנגד ולא הצליחה. לדבריה, י' השתמש בכוח... בזמן שי' ביצע, אז ד' והבחור השלישי היו בחדר..." (עמוד 3, שורות 14-20). בהמשך אמרתו מסר סרן וקנין כי "מי שמכיר את [מתלוננת 1] יודע שבמקרה הטוב היא תגייד לך 'בוקר טוב' והיא מאוד ביישנית, היא מופנמת, היא ילדה שקטה בצורה די חריגה. באותו בוקר היא הייתה נסערת יותר, היא דיברה המון, דיברה בפחד, בקול רועד, אני פירשתי את זה כנסערת" (שם, עמוד 5, שורות 13-15).

78. **רב"ט אירוש אייאלאו**, משרתת יחד עם **מתלוננת 1** בסיס, סיפרה באמרתה כי ביום 16/04/15 התקשרה למתלוננת 1 שהייתה אליה מאוד עצבנית, ואמרה לה להגיע למש"קית הת"ש. בהמשך פגשה במתלוננת 1 ושאלה אותה מה קרה, ואז אמרה לה מתלוננת 1 כי אנסו אותה. בהמשך, הלכה לחדרה של מתלוננת 1 ושם ראתה, בתוך הפח, מגבת לבנה וחולצה בצבע שחור, וקישרה בין הדברים. רב"ט אייאלאו מסרה כי מתלוננת 1 סיפרה לה כי היא נשארה עם הבנים, ועלתה איתם לחדר "כי אני טיפשה", ועוד מסרה לה בהמשך מתלוננת 1 כי ד' וע' אנסו אותה, וכי היא קפאה.

79. **רב"ט עדי ויצמן**, חברה של **מתלוננת 1** מהבסיס ואשר לנה איתה בחדר, מסרה כי מתלוננת 1 סיפרה לה ביום 19/04/15 כי ד' אנס אותה, ללא פירוט מעבר לכך.

לשאלת רב"ט ויצמן, השיבה לה מתלוננת 1 כי היא פשוט קפאה ולא יכלה לעשות שום דבר, ולאחר מכן נכנס מישוהו אחר, שזה ע'.

80. רב"ט קים נינבורג (להלן – קים), מסרה באמרתה כי מתלוננת 1 נכנסה בוכה באותו לילה וסיפרה לה שהורידו לה את הבגדים בכוח, בזמן שהיא אמרה להם שהיא לא רוצה, ואז הם אנסו אותה אחד אחרי השני. עוד סיפרה קים כי מתלוננת 1 מסרה לה כי אמרה להם להפסיק כשהם הורידו לה את הבגדים, ובמהלך המקרה היא קפאה ולא הצליחה לזוז, ויותר מזה לא סיפרה לה. בהמשך, יצאו קים ורב"ט שחר ארובס לתחנת הדלק כדי לדבר עם ד' וע', ובהמשך הגיעו ד', ע' וא', וקים ורב"ט ארובס החלו להתעמת איתם ולצעוק עליהם. ד' וי' הכחישו, וד' אמר שהם שכבו איתה אבל הוא שאל אותה "מיליון פעם" אם היא רוצה והיא אמרה שכן. עוד מסרה קים כי ד' סיפר לה כי ע' ומתלוננת 1 הסתגרו בשירותים למשך זמן ארוך, ויצאו משם כשמתלוננת 1 בוכה וד' ניגב לה את הפנים, וישר אחרי זה מתלוננת 1 הלכה לחדר. בהמשך, מסרה קים כי חזרו לחדר של מתלוננת 1 וביקשו ממנה לספר את הפרטים. מתלוננת 1 סיפרה שזה קרה במיטה ושיש לה כאבים חזקים בבטן התחתונה. מתלוננת 1 מסרה כי היא לא יודעת אם לעשות עם זה משהו.

בהמשך מסרה קים כי ד' התקשר אליה ואמר לה לרדת למטה. קים ירדה למטה והיו שם ד', ע' וא', כשד' שאל את קים מה מתלוננת 1 אומרת, וקים מסרה לד' כי מתלוננת 1 אמרה ש-"אנסתם אותה", וד' השיב כי הוא שאל אותה אלף פעם אם זה מה שהיא רוצה. ד' ביקש מקים שתקרא למתלוננת 1 למטה, אך היא לא רצתה, וד' התעצבן ורצה לעלות למגורי הבנות. מתלוננת 1 שמעה את זה והתחבאה בחדר של ספיר. ספיר אמרה לד' שאם הוא לא הולך משם היא מתקשרת לקצין. קים שאלה שוב את ד' אם הוא באמת שכב עם מתלוננת 1, וד' אמר לה שזה היה בהסכמה, ושהוא שאל אותה אלף פעם והיא אמרה לו שהיא רוצה. קים מסרה כי פנתה למתלוננת 1 ושאלה אותה מה היא מתכוונת לעשות. כאשר השיבה לה מתלוננת 1 כי היא לא מתכוונת לעשות עם זה כלום, שאלה אותה קים לסיבה, ומתלוננת 1 השיבה כי אין לה כוח לכל זה, והיא לא רוצה לדפוק את ד', ואז מתלוננת 1 שתקה ולא היה לה מה להגיד.

קים ציינה כי בהמשך נכנסה לחדר ודיברה עם רב"ט ספיר על המקרה, ואמרה לה שזה לא נשמע הגיוני, גם כי מתלוננת 1 חייכה וצחקה, התנהגה כאילו הכל

בסדר, גם כי היא לא רוצה להיבדק, וגם כי היא לא רוצה להגיש תלונה. בהמשך, ציינה קים כי לפני שבועיים הייתה אצלה בבית ספיר, ואז התקשרה לספיר מתלוננת 1 ושאלה אותה אם יש לה את המספר של ד', כי היא רוצה להתקשר אליו. ספיר השיבה לה כי אין לה את המספר והן ניתקו את השיחה. קים סיפרה כי התקשרה לד' ואמרה לו שמתלוננת 1 רוצה לדבר איתו, אז שיכין הקלטה, ואז אמרה לו קים **"תעשה שיחת ועידה ואני אשים את הפלאפון על השתק"**. בהמשך, מסרה קים כי מתלוננת 1 התקשרה לד', וקים הייתה שותפה לשיחה כשהטלפון שלה על השתק, ואז חברה של מתלוננת 1 התחילה לדבר עם ד' והם רבו בטלפון על מה באמת קרה, ואז הוא הסביר לה שזה לא היה בכוח, שזה היה בהסכמה, ושהוא שאל אותה אלף פעם אם היא רוצה את זה. אז החברה של מתלוננת 1 אמרה לו **"טוב, [מתלוננת 1] לא רוצה להגיש נגדך תלונה, אבל היא רוצה נגד י"**, ואז מתלוננת 1 לקחה את הפלאפון ואמרה לד' שכשהוא יחזור לבסיס היא רוצה להיפגש איתו ולדבר איתו.

יצוין, כי לשאלת החוקר מה טיב יחסיה של קים עם ד', השיבה כי הם ידידים קרובים, הכירו בשכונה לפני שהתגייסו ויש להם הרבה חברים משותפים. עוד ציינה קים כי היא וד' יושבים יחד המון, ויוצאים ביחד בסופי שבוע, והיא גם מכירה את משפחתו והייתה אצלו כמה פעמים בבית.

81. יצוין, כי קים נחקרה בהמשך תחת אזהרה בחשד לשיבוש הליכי חקירה, בכך שלאחר שנחקרה במצ"ח התקשרה מיד לד' ועדכנה אותו כי מסרה עדות לגביו, ושהוא "אכל אותה", ושבועוד חצי שעה יבואו אליו ממשטרה צבאית. קים מסרה באמרתה כי לא ידעה ששיבשה הליכי חקירה, וכי היא מבינה בדיעבד שאסור היה לה להגיד את הדברים.

82. **טוראי שחר ארובס**, סיפרה כי לאחר שמתלוננת 1 ויי הלכו לסיבוב מהפרגולה, חזרה טוראי ארובס לחדרה, ומאחר שהייתה לה הרגשה לא טובה היא התקשרה למתלוננת 1 כדי לבדוק אם היא בסדר. היא נשמעה בסדר, צוחקת, ואמרה לטוראי ארובס **"יהיה לי הרבה מה לספר לך אחר כך"**. בהמשך, סיפרה טוראי ארובס כי בשעה 02:00 נכנסה מתלוננת 1 לחדר, וקראה לה כשהיא בוכה. מתלוננת 1 מסרה לטוראי ארובס כי **"אני לא רוצה שאף אחד יידע"**. טוראי ארובס שאלה אותה **"מה, הם אנסו אותך?"** ואז מתלוננת 1 הנהנה עם הראש, ואמרה **"אל תספרי לאף אחד, אני לא רוצה שד' יידע שאמרת את זה"** (עמוד

11, שורות 18-25). בהמשך, מסרה טוראי ארובס כי הלכה יחד עם קים לשוחח עם ד' וי', אשר הכחישו את המעשים. לאחר מכן, שוחחו טוראי ארובס וקים עם מתלוננת 1, שסיפרה להן כי ד' שאל אותה אם מי היא הייתה יוצאת מבין שלושתם, והיא ענתה לו שאיתו (עמוד 13, שורה 24). טוראי ארובס ציינה שמתלוננת 1 הייתה נראית "לא היסטורית, אבל בכתה בשקט... האיפור היה מרוח והשיער מבולגן, אמרה שכואבת לה הבטן" (עמוד 14, שורות 19-14).

83. **טוראי ספיר צפני**, מסרה כי **מתלוננת 1** התקשרה אליה ממספר חסוי "כי אין לה שיחות", ואמרה כי היא צריכה להתקשר לד'. בהמשך, השתתפה ספיר בשיחת ועידה יחד עם ד', א', קים, מתלוננת 1 וחברה נוספת של מתלוננת 1. בשיחה זו, מתלוננת 1 דיברה עם ד' ואמרה לו שהיא רוצה לראות אותו ביום ראשון, אבל שלא יספר לאף אחת מהבנות (עמוד 4, שורה 75; עמוד 5, שורה 85).

84. **טוראי שיר אלקיים**, מסרה כי הייתה במגורים כשמתלוננת 1 חזרה מהאירוע, ובהמשך שוחחה איתה וסיפרה לה כי "שניים ניסו לאנוס אותי" (עמוד 2, שורה 23). עוד אמרה לה המתלוננת 1 כי "לא רוצה להתלונן עליהם כי זה יכול לעשות להם נזק גדול" (שם, שורה 31).

85. **סרן ליטל בוטנסקי**, שלישת הבסיס, מסרה כי **מתלוננת 1** הגיעה אליה ב-16/04/15, ומסרה לה מעט פרטים על האירוע, בקושי דיברה. התרשמות השלישה הייתה שהיא "משותקת, הרגשתי שכל הרגשות על סף פיצוץ והיא פשוט לא מוציאה שום דבר... סיפרה שאחד החיילים ניסה להוריד לה את החולצה ושהמשך חייל אחר נעל את הדלת... היא בעיקר אמרה שהכאיבו לה. שאלתי אותי אם היה משהו מעבר, אם אנסו אותה, היא לא ענתה. היא עשתה 'לא' עם הראש ואז לא יכלה להמשיך את השיחה" (עמוד 1, שורות 8-19). בהמשך, ציינה השלישה כי "היא אמרה שהיא לא רוצה שאנשים יידעו, היא אמרה שהיא לא רוצה שמי שהטריד אותה ייכנס לכלא, והיא אמרה שאם אבא שלה יידע הוא יגיב בצורה מאוד חריפה" (עמוד 3, שורות 1-3).

בהמשך, מסרה השלישה כי בעברו של ד' מקרה אחר שהובא לידיעתה בו יחסי המין היו בהסכמה עם חיילת אחרת, בנובמבר 2014, אך האירוע שם תועד שלא ברצונה "ובעקבות זאת היא התלוננה אליי, אם זאת [כך במקור – ש.ג.] היא בחרה שלא להגיש תלונה במצ"ח" (עמוד 4, שורה 10).

באשר למתלוננת 2, סיפרה השלישה כי מתלוננת 2 מסרה לה כי ד' הזמין אותה לחדרו, החל לנשקה ולגעת בה. אמר שמאוד רוצה אותה לקשר רציני, ושיהיו זוג. שלף את איבר מינו, שם את ידה עליו, כאשר היא לא שיתפה פעולה. "היה שלב שהוא הכניס לה אותו לפה... היא נלחצה... הראה לה סרטון מה היא אמורה לעשות... סיפרה כי מישהו נכנס באמצע ומיד יצא... ד' שם מיטה על הדלת כדי שאיש לא ייכנס... ניסתה להתרחק ממנו ואמרה לו בוא נלך. אמר לה שככה זה, זה מה שזוגות עושים והיא פוגעת לו בעדה ובמעמד. התחיל להפשיט אותה וניסה לאנוס אותה לגמרי. היא לא נתנה לו. היא אומרת שהיא הצליחה להדוף אותו איכשהו" (עמוד 1, שורות 13-25). השלישה מסרה כי מתלוננת 2 לא רצתה להתלונן במשטרה, ולא כל כך הבינה את חומרת האירוע (עמוד 2, שורה 6).

86. טוראי דניאל הרוש, ליוותה את מתלוננת 1 לעימות עם ד', ומסרה כי "לפני שנכנסה לעימות עם י', היא הייתה חזקה, היא אמרה שהיא הולכת להיכנס בו ממש. אחרי שהיא יצאה מהעימות היא הייתה עדיין חזקה ואז היא אמרה שהיא מפחדת מהעימות עם ד'. היא יצאה באמצע ואמרה שהיא לא רוצה, ובא לה לבטל את הכל... היא אמרה שעם ד' זה יותר מסובך" (עמוד 5, שורות 2-8).

87. גברת איריס שוהם, העובדת במיון יולדות בבית החולים סורוקה בבאר שבע, מסרה כי מתלוננת 1 הגיעה אליה ביום 20/04/15, שם התחילה מתלוננת 1 לספר את הסיפור ו-"כאשר הגיעה לסיפור עצמה אמרה שהיא 'לא מסוגלת לספר', ואמרה 'לא עשיתי כלום, פשוט קפאתי'. היא בכתה. זה היה מאוד אותנטי. באיזשהו שלב אפילו הפסיקו להגיד 'כן' ופשוט הנהנה" (עמוד 1, שורות 10-16). מבחינת הממצאים, מסרה כי ישנם מספר שטפי דם תת עוריים בגפיים, בזרוע השמאלית, בתמונה המתאימה ללפיתה. ישנן מספר שריטות בגפיים ושריטה במרכז הבטן דרך הטבור. צוין כי קרום הבתולין של מתלוננת 1 נמצא שלם. הוסבר ש-"קרום בתולין שלם אינו שולל החדרה של איבר גילי כגון פין או אצבע, בייחוד אצל נערות צעירות" (עמוד 2, שורות 1-4). בהמשך מסרה גברת שוהם כי "היה ברור שהיא עברה טראומה מאוד קשה... היא לא יכלה לדבר על זה או לשתף פעולה עם הבדיקות... הייתה מאוד באי שקט".

88. קארינה בוסלוב, חברה טובה של מתלוננת 2, אשר שירתה איתה יחד, סיפרה כי מתלוננת 2 מסרה לה כי ד' ניסה להחדיר לה את איבר מינו, תוך שהיא בוכה במהלך סיפור הדברים. מתלוננת 2 לא הבינה שזו הטרדה מינית, אך ניכר עליה כי הייתה סגורה, לא מחייכת, לא צוחקת, סיפרה שההפשטה הייתה בכוח.

89. רס"ב שחר אולשינקה, סיפר כי מתלוננת 2 מסרה לו ש-ד' ט' ניסה להפשיט אותה ולהשכיב אותה בניגוד לרצונה. לדבריה היא הביעה התנגדות גם מילולית וגם פיזית, ובשלב הזה ד' אמר לה שעצם ההתנגדות שלה פוגעת לו בעדה שלו ובכבוד שלו, ולמרות זאת המשיכה להתנגד. בשלב הזה נפתחה הדלת של החדר ואחד החיילים של הטייסים הסתכל פנימה, ולדבריה ד' סימן לו ללכת... ד' המשיך לנסות להשכיב אותה ואין לי מושג איך הסיטואציה נגמרה" (עמוד 1, שורות 7-13). עוד ציין כי מתלוננת 2 מאוד חששה להגיש תלונה "לאחר שהפרשה [של מתלוננת 1 – ש.ג.] התפוצצה והבינה שמדובר באותו בחור שפגע גם בה, היא הבינה שהיא צריכה להתלונן" (שם, שורות 20, 21).

90. שירן שטיינקויט, חברתה של מתלוננת 2, מסרה כי מתלוננת 2 סיפרה לה שביום ההורים שנערך בטייסת לפני חצי שנה בערך, ד' ומתלוננת 2 תכננו לחזור יחד ברכבת הביתה, והיא חיכתה לו ליד המגורים. ד' אמר לה שלא סיים להתארגן ושתעלה איתו לחדר "היא הגיעה אליו לחדר, ישבה וראתה טלוויזיה, ואז הוא התיישב לידה, התחיל לחבק אותה, לנשק אותה, לפי מה שאני זוכרת, היא כן התנשקה איתו. ואז כשהוא הגזים היא עצרה אותו. היא אמרה לו שהיא לא רוצה, שהיא מפחדת, שהיא לא רוצה, ושהיא עדיין בתולה. הוא אמר לה שהיא לא יכולה לעשות לו את זה, שזה פוגע לו בכבוד ובעדה. היא ניסתה להתנגד, היא אמרה לו שהיא לא רוצה והיא רוצה ללכת, הוא אמר לה 'תחכי, תכף נלך' ואז הוא נגע בה ממש בכוח, ולקח את היד שלה ושם על האיבר מין שלו. היא התנגדה, אחר כך הוא המשיך לגעת בה בכוח והכניס את הידיים שלו לאיברים שלה בכוח. היא התחילה להילחץ ואז הראל נכנס לחדר לקחת משהו, ואז ד' עצר את הכל, ואז היא פושט קמה ואמרה שהיא רוצה ללכת. כל הדרך חזרה הוא הניח עליה את הראש. דיבר איתה במהלך כל הסוף שבוע, אמר לה שהוא רוצה אותה, ואז במוצאי שבת אמר לה שיש לו מישהי אחרת והוא לא רוצה להמשיך איתה את הקשר" (עמוד 1). בהמשך, ציינה שירן כי הראל סיפר לה שהוא ראה את מתלוננת 2 ואת ד', ושהיא תברר מה קרה שם. שירן סיפרה

כי שאלה את המתלוננת 2 מה היה בחדר, ואז מתלוננת 2 החלה לבכות וסיפרה כל מה שהיה שם.

91. א', אביה של מתלוננת 2, מסר כי היא עברה תקופה קשה ולא רגועה נפשית לאחר המקרה "כשהתפרסם המקרה [של מתלוננת 1 – ש' ג'] שאלתי אותה אם זה קרה אצלם, היא אמרה לי שכן. שאלתי אותה אם זה אותו בחור מעורב בסיפור, והיא אמרה לי שכן... שאלתי אותה אם היא מוכנה להגיש תלונה והיא אמרה שהיא שוקלת את הדבר" (עמוד 1, שורות 13-18). בהמשך, סיפר כי מתלוננת 2 מסרה לו ש-"הוא ניסה להפשיט אותה. ניסה לפתוח לה את החולצה, משהו כזה, היא אמרה שהוא הוציא את האיבר מין שלו ותפס את היד שלה. היא לא ירדה איתי יותר מדי לרזולוציות, יכול להיות שהיא התביישה. יש מצב שעם האמא היא יותר נפתחה. היא בכתה המון ונשמעה מאוד נסערת" (עמוד 2, שורות 2-6). לשאלה מדוע לא הגישה תלונה לאחר המקרה, השיבה האב כי "היא מאוד פחדה ממנו. לא לחצנו עליה. רצינו שהגורמים המקצועיים יובילו אותה. בשיחות עם [מתלוננת 2 – ש' ג'] היא אמרה שהיא כרגע מפחדת ושהיא רוצה את ההתייעצות והעזרה המקצועית עד השלב שהיא כן תגיש את התלונה. אפשר להגיד שהיא תפסה ביטחון אחרי המקרה שקרה בבסיס" (עמוד 3, שורות 1-5).

92. ל', אמה של מתלוננת 2, מסרה כי "לפני בערך 4-5 חודשים [מתלוננת 2 – ש' ג'] הגיעה אליי במבט מוזר, מבולבלת... שאלתי אותה מה קרה והיא אמרה 'אמא, חוויתי חוויה לא נעימה, מישהו ניסה לאנוס אותי', אמרה שהיא מרגישה זוועה וקשה לה לדבר על זה. מסרה כי היא מפחדת ממנו, כי הוא גר קרוב וזאת הסיבה שהיא לא הגישה תלונה" (עמוד 2, שורה 13). בהמשך, מסרה האם כי "שבוע שעבר התקשרה אליי ואמרה שהיא הגישה תלונה. אמרתי לה כל הכבוד, ושהיא תעבור את זה כמו גדולה. המפקדים גם אמרו לה שהתלונה שלה מאוד חשובה" (עמוד 2, שורות 16-18).

93. שקד גוטניק, מסרה כי מתלוננת 2 סיפרה לה כי ביום ההורים ד' שכנעה אותה לעלות לחדר המגורים, אמר לה שהוא רוצה אותה, התחיל לנשק אותה ולגעת בה "את הסיפור שם בפנים אני לא כל כך יודעת, היא לא רצתה לפרט לי, אבל מה שאני יודעת זה שהוא עשה דברים בכוח, היא התנגדה, אבל לא הצליחה"

(עמוד 1, שורות 15-18). בהמשך סיפרה שקד כי מתלוננת 2 דיברה איתה, ובמקום נכחו גם שירן שטיינקויט וקארינה בוסלוב, והמתלוננת 2 החלה לבכות מולן, נראתה מבולבלת וסיפרה את הסיפור עוד פעם, לא פירטה יותר מדי, "לא הכירה אותנו מספיק בשביל להרגיש בנוח לפרט יותר מדי". שקד ציינה כי הבנות היו בשוק.

94. רב"ט ליטל גורביץ', סיפרה כי המתלוננת 2 מסרה לה שהיא הייתה אצל מישהו בשם ד' בחדר והיה ביניהם משהו. הוא הוציא את איבר המין שלו וביקש ממנה לגעת בו. הוא נישק אותה בשפתיים, וביקש ממנה ש-"תרד לו". היא הייתה בסערת רגשות (עמוד 1, שורה 19). לאחרונה כשהחליטה להגיש תלונה, נחקרה במצ"ח וסיפרה ששלחו אותה לבדיקות דם, ורב"ט ליטל מסרה כי אמרה לה "אבל לא שכבתם" ומתלוננת 2 ענתה שיש דברים שליטל לא יודעת (עמוד 8, שורה 2).

95. סמל קמילה מנדיסיני, מסרה כי מתלוננת 2 סיפרה לה על המקרה חודש וחצי לאחר שקרה. ביום ההורים בטייסת, ד' הציעה למתלוננת 2 לנסוע יחד, והיא חיכתה לו מתחת למגורים והוא אמר לה שהוא צריך להתארגן, ושבינתיים תעלה למגורים שלו. מתלוננת 2 סיפרה שהוטרדה מינית, בכל פעם שהתנגדה הוא אמר לה מילים במטרה לשכנע אותה, כמו למשל: שהיא כבר לא ילדה קטנה, שהיא פוגעת לו בכבוד בגלל שהוא קווקזי... וגם שכנע אותה שהוא מעוניין בה בקטע רציני. היא לא הבינה שזאת הטרדה מינית. היא חשבה שזו התחלה של קשר. בהמשך, מישהו נכנס לחדר בהפתעה והיא הרגישה מושפלת והסתירה את הפנים שלה. קראו לו הראל. בסביבות 16:00 יצאו מהבסיס. למחרת ד' שלח לה הודעה שהוא חוזר לאקסית שלו, ועוד באותו יום בערב הוא התקשר אליה וניסה לשכנע אותה לצאת איתו ועם החברים שלו, וגם החברים שלו התחילו להתקשר אליה ולשכנע אותה לצאת איתם (עמוד 2, שורות 1-7). עוד סיפרה לה מתלוננת 2 כי ביום ראשון, כשחזרה לבסיס, החלו שאלות האם שכבה עם ד', כי ד' והראל הפיצו את השמועה.

עם פרסום הפרשה של מתלוננת 1, נכנסה מתלוננת 2 להיסטוריה, התחילה לבכות ואז סיפרה לה שחשבה על האופציה להגיש תלונה, ואמרה שמה ש-"הכי הפחיד אותה זה לשתף בדיוק מה קרה ואת כל הפרטים שהיו שם, וגם להתעמת מולו" (עמוד 2, שורות 16-24). אז סיפרה מתלוננת 2 כי ד' הוציא את

איבר מינו מהסרב, לקח את הידיים שלה ושם אותם על איבר המין שלו, הראה לה סרטוני פורנו, משך אותה מהשיער, והכריח אותה לרדת לו (עמוד 3, שורות 5-7). בהמשך, מסרה "כל הזמן היא הייתה אומרת לו שהיא לא רוצה וביקשה ממנו שיפסיק, אבל ד' לא הקשיב והוא החזיק אותה בכוח, ואז היא אמרה לי שהוא כופף אותה וניסה להחדיר גם אנאלי וגם רגיל, גם מאחור וגם מקדימה... היא הרגישה כאב, אבל היא לא הייתה בטוחה מה היא עושה ואם זה חדירה, כי היא הייתה בתולה ותמימה" (עמוד 3, שורות 8-12).

96. אושרה גוני, מסרה שמתלוננת 2 סיפרה לה שעלתה לחדר של ד' לחכות עד שיתארגן לפני שיצאו הביתה. חייל בשם הראל נכנס לחדר וד' ביקש ממנו לצאת ושם על הדלת מיטה שאף אחד לא ייכנס. אמר לה "למה לא גילחת בשבילי? אנחנו חברים" וכל מיני כאלה. סיפרה שהוא לקח את הזין שלו, דחף לה לפה, חנק אותה, הראה לה כל מיני סרטוני פורנו, אמר לה 'ככה תעשי', הציע להכניס עוד גבר. היו אחר כך ברכבת. בהתחלה התרגשה ממנו מאוד. מחזיקים ידיים, הוא דיבר עם סבתא שלו, נדמה לי, התעצבן עליה, ואז מתלוננת 2 אמרה לו 'למה אתה מתעצבן' ואז ד' אמר לה שלא תתערב.

97. הראל דרזי, מסר שנכנס לחדר של ד' וראה את ד' ומתלוננת 2 רואים טלוויזיה בחדר, ואז הוא לקח מסרק ויצא.

98. מפרוטוקול שיחה שנערכה בין מתלוננת 2 לגורמי פרט ביוהל"ן, ביום 26/11/14, עלה כי מתלוננת 2 מסרה כי ד' הציעה לה לעלות אליו למגורים ולהמתין לו שם. אז אמר לה ד' כי הוא מעוניין בקשר רציני, לקח את ידה ושם אותה על איבר מינו. בתגובה מסרה מתלוננת 2 כי אמרה לו שלא נעים לה ושהיא מתביישת. מישהו נכנס לחדר וד' ביקש ממנו לצאת. מתלוננת 2 אמרה לד' כי אף פעם לא היה לה חבר וזה לא מתאים. בתגובה, אמר לה ד' שהיא פוגעת לו בכבוד ובעדה. מתלוננת 2 מסרה כי הרגישה ממש אשמה, ביקשה שילכו. ד' ביקש לצלם אותה כשהיא יורדת לו והיא לא הסכימה. בהמשך, מסרה, כי עשתה מה שד' ביקש ולא היה לה נעים. במוצאי שבת התקשר אליה ד' וביקש לראות אותה. מאז המתלוננת 2 מפחדת להיות לבד, יש בחילות והיא נגעלת מעצמה. לפעמים בא לה להקיא. היא כל הזמן מתקלחת ומרגישה גועל, כמעט לא ישנה ומפחדת שיגעו בה מתוך שינה.

99. בתיק נמצאים גם תדפיסי מפגש של המתלוננת 2 עם עובדת סוציאלית, מיום 27/11/14 ואילך. במפגשים מתוארת ירידה במצב הרוח עקב מפגש עם הפוגע, וביטוי לתסמינים פוסט טראומתיים.

ניתוח הראיות בראי ההלכה הפסוקה

100. בשלב זה של ההליך המשפטי, לצורך החלטה בבקשת התביעה למעצר הנאשם עד לתום ההליכים, נדרש בית-הדין לבחון האם קיימות "ראיות לכאורה להוכחת האשמה".
בפרשת זאדה, עמד בית-המשפט העליון על משמעות הגדרה זו:

"קיים הבדל מהותי בין 'ראיה לכאורה' הדרושה למעצר עד תום ההליכים לבין 'ראיה רגילה' (או 'ראיה מוחלטת') הדרושה להרשעה או לזיכוי. 'ראיה לכאורה' היא מטבעה ראיה גולמית. היא טרם עברה את כור ההיתוך של ההליך הפלילי. אין כל אפשרות להכריע על פיה את אשמתו או חפותו של נאשם... בעוד שראיה 'רגילה' נבחנת בסיום ההליך השיפוטי, מתוך הסתכלות מן ההווה אל העבר, הרי הראיה 'לכאורה' נבחנת בתחילת ההליך השיפוטי או במהלכו, מתוך הסתכלות מן ההווה אל העתיד. הערכתה מבוססת על הסיכוי הטמון בחיק העתיד להפיכתה לראיה רגילה. מהותה של הראיה לכאורה היא אפוא בפוטנציאל ההוכחתי הטמון בה.
...ההסתכלות הכוללת על חומר הראיות אינה מכריעה במהימנותם של העדים. הכרעה זו נעשית בהליך הפלילי העיקרי. אין מקומה בהליך הביניים שעניינו מעצר הנאשם עד תום ההליכים נגדו. שופט המכריע בשאלת המעצר עד תום ההליכים בוחן את חומר החקירה 'על פניו'. הוא מתרשם מהפוטנציאל הטמון בחומר החקירה בתור שכזה" (בש"פ 8087/95 זאדה נ' מ"י, פ"ד נ(2) 133).

101. כפי שנקבע לא אחת, ככלל, די בגרסת מתלוננת ובעדויות התומכות בה כדי לבסס קיומן של ראיות לכאורה, לצורך מעצר עד תום ההליכים. עם זאת, יתכנו מקרים ובהם על בית הדין להידרש לשאלות של מהימנות כבר בשלב המעצר, כאשר צפים ועולים קשיים בולטים במישור זה בחומר הראיות (ראו בש"פ 4253/13 סוסן נ' מדינת ישראל (טרם פורסם, 27.6.2013)).

102. יצוין, כי נוכח הוראות סעיף 479 לחוק השיפוט הצבאי, התשט"ו – 1955, הקובע כי אמרת נאשם אחד אינה כשרה כראייה נגד נאשמים אחרים, לא יתבסס בית הדין בהחלטתו זו על ראיות העולות מאמרות יתר הנאשמים.

103. **פרטי אישום 1 ו-2**, שעניינים אינוס ומעשה סדום של ד' במתלוננת 1 – מבוססים על אמרות מתלוננת 1 במצ"ח וכן על אמרותיו של הנאשם. כמו כן, קיימות ראיות חיצוניות בדמות אמרותיהם של גורמים אותם שיתפה מתלוננת 1 בקרות האירוע, סמוך למועד התרחשותו.

בית הדין מצא כי קיים קושי בתשתית הראייתית הקיימת, להוכחת המעשים המפורטים בפרטי אישום אלה, באופן שאינו מאפשר בשלב זה, בטרם נשמעו עדות מתלוננת 1 ועדות הנאשם, לקבוע כי קיים סיכוי סביר שהנאשם יורשע בפרטי אישום אלה.

מחומר הראיות עולה באופן מובהק כי מתלוננת 1 התייחסה לד' באופן שונה מיתר הנאשמים. יחסה האוהד של מתלוננת 1 כלפי ד' שזור כחוט השני בכל חומר הראיות, ומתלוננת 1 מבקשת לצייר תמונה לפיה היא וד' הינם ידידים קרובים, בשונה מהנאשמים האחרים. זאת, כאשר הלכה למעשה, אין מתלוננת 1 והנאשם קרובים באמת. פעמים רבות ציינה מתלוננת 1 כי "לא נעים לה מד'" או כי היא "סומכת עליו", וכי היא "לא רוצה לגרום לו נזק". במקום אחר אף ציינה מתלוננת 1 כי ד' "חתיך". התרשמות בית הדין מחומר הראיות העלתה כי למתלוננת 1 היו רגשות חיבה, כלשהם, כלפי ד', אך הם לא היו הדדיים מצד הנאשם כלפיה. הדברים באו לידי ביטוי כאשר מתלוננת 1 דיברה על ד' עם חברותיה, או כאשר התייחסה אליו באופן "חיובי" יותר.

104. יתרה מכך, דבריה של מתלוננת 1, מהם עלה כי לא שוחחה בטלפון עם ד' לאחר האירוע ולא ביקשה להיפגש איתו, נסתרו באמרותיהן של חברותיה, וכן בתמלול הקלטת שיחת טלפון שהשתתפו בה גם מתלוננת 1 והנאשם (לעניין סתירות בגרסת מתלוננת ראו ע"מ 29/13 **טוראי טדסה נ' התובע הצבאי הראשי** (2013)).

סתירה נוספת בגרסת הנאשמת עלתה כאשר במהלך חקירתה היא משנה את גרסתה ומציינת כי לאחר האירוע היא "מפחדת ללכת בבסיס" ובמקום אחר היא מציינת שהיא "הולכת בגאווה בבסיס".

ראוי אף לציין כי מחומר הראיות עלה כי חלק מחברותיה של הנאשמת תמכו בגרסתו של ד', ועל רקע זה נתגלע קרע בין אותן חברות למתלוננת.

105. אופן תיאורה של מתלוננת 1 את מעשיו של ד' כלפיה, כשהיו לבדם, מעלה לפחות ספק סביר, אם לא למעלה מכך, כי מתלוננת 1 הביעה בפני ד' את אי הסכמתה לקיום יחסי מין עמו, באופן שניתן היה להבין ממנה כי אינה חפצה בקיום יחסי מין עמו. כבר באמרתה הראשונה במצ"ח מסרה מתלוננת 1 כי לא נראה לה שד' יכול היה להבין בצורה כלשהיא שהיא לא רצתה לשתף איתו פעולה.

מתלוננת 1 מסרה באמרותיה כי כאשר נשאלה על ידי ד' במי היא מעוניינת מבין השלושה, אמרה לד' כי היא מעוניינת בו. עוד שאל, האם היא בתולה והיא השיבה שכן. אומנם, אין הדבר מביא למסקנה ישירה כי מדובר בביטוי להסכמה לקיום יחסי מין, חלקיים או מלאים, אך מיד לאחר מכן, מתיישבת מתלוננת 1 על המיטה בחדר, ולא על כיסא שהיה בחדר, ונותרת ישובה על המיטה גם כאשר ד' מבקש מיתר החיילים לצאת את החדר, נועל את החדר ומכבה את האור. המתלוננת לא שואלת את ד' כל שאלה לפשר סילוק החיילים האחרים מהחדר, לנעילת הדלת או לכיבוי האור. אין מחלוקת כי חומר הראיות אינו מגלה כל ביטוי להתנגדות פיזית או מילולית של מתלוננת 1 כלפי ד' באירוע זה. אין ביטוי לכפייה פיזית מצד ד' או לאיומים מצידו כלפי מתלוננת 1. המתלוננת 1 מסרה באמרתה כי בשלב כלשהו התחילה לבכות, אך ציינה כי אינה יודעת אם ד' ראה אותה בוכה, כי היא בכתה ללא קול ובחדר היה חושך, מאחר שד' כיבה גם את מנורת הלילה.

106. התנהגותה האמורה של מתלוננת 1 באירועים המפורטים בפרטי אישום 1 ו-2, מנוגדת לאופן התנהגותה של מתלוננת 1 לפני אירועים אלה ואחרי אירועים אלה. בטרם קיימה מגע מיני עם ד', הלכה לסיבוב עם ע', וכאשר האחרון ביקש להרים את חולצתה או לנשקה, הביעה מתלוננת 1 התנגדות באופן פיזי ובאופן מילולי. כך גם באירוע הנוסף בין מתלוננת 1 לע', לאחר האירועים עם ד', כאשר שהתה מתלוננת 1 עם ע' בשירותים היא הביעה התנגדות באמצעות הזזת כתפיה, בכי בקול ואמירת המילה "לא". בשונה מכך, התנהגותה של מתלוננת 1 כאשר הייתה עם ד', קיבלה **לבוש שונה** לחלוטין, ומתלוננת 1 לא הביעה

התנגדות מילולית או פיזית, לא שאלה שאלות, לא הרימה את קולה ואף סייעה לדי' להפשיטה, לפחות את חלק מבגדיה.

107. אופן התנהגותה השונה של מתלוננת 1 ביחס לדי' בא לידי ביטוי אף בעימות שנערך בין שניהם. תגובתה של מתלוננת 1 להטחות שהטיח בה ד', לא הייתה כפי שניתן היה אולי לצפות ממתלוננת שטוענת ליחסי מין לא הסכמה. הנושא הראשון ש"הפריע" למתלוננת ולגביו התייחסה בעימות, היה כי היא מרגישה לא נעים שהלכו וסיפרו על קרות האירוע בבסיס, וכעת יצא לה שם של "שרמוטה". רק בשלב מתקדם של העימות מציינת מתלוננת 1 כי היחסים לא היו בהסכמה. במהלך העימות לא עונה המתלוננת 1 לשאלות ששואל אותה ד' לגבי עובדות האירוע, ומתלוננת 1 אף מבקשת לסיים את העימות באמצע, למרות שדי' מבקש להמשיכו. יצוין, כי אף חברתה של מתלוננת 1, דניאל הרוש, אשר ליוותה אותה לעימות, מסרה במצ"ח כי למתלוננת 1 לא הייתה בעיה להתעמת עם ע', שם הייתה חזקה, אבל העימות עם ד' היה יותר "מסובך" עבורה.

108. בשים לב לחולשות הראייתיות המצטברות, לצד התנהגותה של מתלוננת 1 כלפי ד', המבוססת על רקע העדפתה שלה אותו וכמיהה להיות עימו בקשר, לא מצא בית הד' כי קיימת תשתית ראייתית מספקת להוכחת אישומים 1 ו-2, נוכח קושי בהוכחת יסוד אי ההסכמה.

109. **פרטי אישום 3 ו-4**, שעניינם פגיעה בפרטיות בצוותא ומעשה מגונה בצוותא, המתייחסים לכך שעי, א' ופי' עמדו מחוץ לחלון החדר והציצו במתרחש בחדר בזמן שדי' מקיים יחסי מין עם מתלוננת 1, נמצאו מבוססים לכאורה בתשתית הראייתית הקיימת. זאת, על בסיס דבריו של ד' עצמו כי קיים יחסי מין עם מתלוננת 1 מתוך כבוד ועל מנת להראות לחבריו, הנאשמים האחרים, כי הוא מסוגל לעשות זאת. נוכח הימצאותם של יתר הנאשמים בחדר ומחוצה לו, במהלך קיום יחסי המין בין ד' למתלוננת 1, משתלבים הדברים כך שיש בסיס ראייתי לכאורי לפרטי אישום אלה, והכל טרם נשמעו עדויות הנאשמים עצמם במשפט.

110. **פרטי אישום 5 ו-6**, עניינם אינוס בצוותא ומעשה סדום בצוותא, המתייחסים לכך שעי' אנס את מתלוננת 1 והחדיר את איבר מינו לפי הטבעת

שלה כששהה איתה בשירותים, כאשר באותו זמן שהה ד' מחוץ לחדר השירותים. בית הדין מצא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית, ממנה עולה כי ד' הודה כי ביקש ממתלוננת 1 לשכב עם י' בשבילו, גם לאחר שסירבה ואמרה "לא", הפציר בה ד' " **כפרה עלייך, בשבילי**". ד' מסר בחקירתו כי שמע מבעד לדלת חדר השירותים כי מתלוננת 1 התנגדה למעשיו של י', עד שהחלה לבכות, ואז נפסק האקט המיני. לפיכך, קיימת תשתית ראייתית להוכחת פרטי אישום אלה.

111. **פרטי אישום 7, 8 ו-11** שעניינם פגיעה בפרטיות בצוותא, מעשה מגונה בצוותא והשמדת ראייה בצוותא, עניינם צילום סרטון על ידי ד' במכשיר הטלפון של ע', כשד' הכניס את מכשיר הטלפון מתחת לחדר דלת השירותים כשע' נמצא בתוכו יחד עם מתלוננת 1, ומקיים איתה יחסי מין, זאת בהמשך לבקשתו המוקדמת של ע'. בחקירתו במצ"ח הודה ד' כי צילם את הסרטון וכי העביר אותו ליתר הנאשמים, ולאחר מכן מחק אותו כי חשש שהסרטון יפליל אותו. נוכח האמור, ניתן לקבוע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת פרטי אישום אלה.

112. **פרטי אישום 12, 13, 16 ו-17**, עניינם שיבוש מהלכי משפט בצוותא והדחה בחקירה, המתייחסים לשיחת טלפון משותפת בה שוחח ד' עם יתר הנאשמים ובירר את גרסתם לגבי האירועים, בקשותיו של ד' מא' כי ימסור פרטים מסוימים בחקירתו במצ"ח, ושיחתם של ד' וע' בחדר המעצר בבסיס XXX בנושא חקירתם, תוך תיאום גרסאות להמשך החקירה. פרטי אישום אלה מבוססים על תוכן הקלטות ותמלולים כפי שפורטו בפרק התשתית הראייתית כאמור לעיל. בהתאם לכך, מצאתי כי בשלב ראייתי זה, בטרם נשמעו עדויות הנאשמים במשפט, ניתן לקבוע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית להוכחת האמור בפרטי אישום אלה.

113. **פרטי אישום 18, 19 ו-20**, עניינם מעשי סדום ואונס **במתלוננת 2** על ידי ד', בנובמבר 2014. פרטי אישום אלה מבוססים על אמרות מתלוננת 2 והנאשם במצ"ח, וכן על ראיות חיצוניות בדמות אמרותיהם של גורמים רבים אותם שיתפה מתלוננת 2 בפרטי האירוע, סמוך למועד התרחשותו.

בית הדין מצא כי בכל הנוגע לפרטי אישום 18 ו-19, שעניינם מעשי סדום, קיימת תשתית ראייתית לכאורית מוצקה המקימה סיכוי סביר להרשעת הנאשם בהם. לא כך לגבי פרט אישום 20, שעניינו אינוס, אשר לגביו נמצאה תשתית ראייתית חלשה, אשר אינה מספיקה בשלב ראייתי זה לקבוע כי קיים סיכוי סביר להרשעה בו.

יצוין, כי נמצא בחומר הראיות הסבר מניח את הדעת לכבישת תלונתה של מתלוננת 2 מנובמבר 2014 ועד מאי 2015. זאת, מאחר ומתלוננת 2 ביקשה להדחיק את האירוע, העדיפה את המסלול הטיפולי והיעוצי על פני הגשת תלונה וכן מפאת חששה מהנאשם, שמקום מגוריו קרוב למקום מגוריה (ראו בש"פ 5171/00 מרדכי נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 13.8.2000)).

114. מתלוננת 2 מסרה סמוך למועד האירוע רק פרטים כלליים על האירוע, ולא תיארה את כל המעשים שביצע בה הנאשם לכאורה, אך כבר אז ציינה כי אינה מפרטת בפני הגורמים את כל הפרטים, וכי יש פרטים נוספים השמורים עמה. משפורסמה פרשת האירועים לגבי מתלוננת 1, ושמו של הנאשם עלה, החליטה מתלוננת 2 לאזור אומץ, להגיש תלונה ובכך למנוע מהנאשם לפגוע בבחורות נוספות. כאמור, על אמרות מתלוננת 2 במצ"ח הוסיפו גם אמרותיו של הנאשם, באופן שחזק את התשתית הראייתית. לעניין זה, די שאפנה לאמרתו של הנאשם מיום 12/05/15, שם מסר "ולגבי זה שהיא נחנקה, זה לא בעיה שלי, אני הסברתי לה איך לרדת, שצריך לרדת כמה שיותר, להכניס את האיבר מין שלי עד כמה שאת יכולה" (עמוד 4, שורה 22).

115. בעוד שפרטי אישום 18 ו-19 שעניינם מעשי סדום בפיה ובפי הטבעת של מתלוננת 2 מבוססים היטב לאורך אמרותיה במצ"ח, הרי שפרט אישום 20 שעניינו החדרת איבר מינו של הנאשם לאיבר מינה של מתלוננת 2, הינו מוחלש בצורה משמעותית, ומתלוננת 2 אף חוזרת 3 פעמים במהלך אמרתה מיום 12/05/15, כי "מקדימה כשניסה לא נתתי לו" (עמוד 2, שורה 23), ובהמשך "הוא לא הצליח מקדימה" (שם, עמוד 3, שורה 5), ולשאלת החוקרת "היה רק מין אנאלי, לא היה מין רגיל?", השיבה מתלוננת 2 "כן" (שם, שורה 11).

רק בהמשך אמרתה, מציינת מתלוננת 2, בהמשך לשאלות חוזרות של החוקרת, כי ד' הצליח לחדור אליה מקדימה "מעט" (שם, שורה 18). נוכח הפער בין הביטחון שהפגינה מתלוננת 2 כאשר תיארה את ביצוע מעשי הסדום בה על ידי הנאשם, לבין חוסר הוודאות והיעדר הביטחון שהפגינה מתלוננת 2 לגבי השאלה

אם הנאשם אנס אותה, הרי שבשלב ראיתי זה, בטרם נשמעו עדויות המתלוננת והנאשם, לא מצאתי כי ניתן לקבוע כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית מספקת המקימה סיכוי סביר להרשעה לגבי פרט אישום 20.

עילות מעצר

116. לאחר עיון וניתוח מעמיקים של חומר החקירה, מצא בית הדין כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית, המקימה סיכוי סביר להרשעה, בכל הנוגע לפרטי אישום 3, 4, 5, 6, 7, 8, 11, 12, 13, 16, 17, 18 ו-19. בשונה מכך, לא מצא בית הדין כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית מספקת, המקימה סיכוי סביר להרשעה, בכל הנוגע לפרטי אישום 1, 2 ו-20.

117. ההלכה הפסוקה קובעת כי נאשמים בעבירות מין חמורות של אינוס ומעשי סדום, נעצרים עד תום ההליכים המשפטיים בעניינם, למעט במקרים חריגים ביותר (ראו ע"מ 42/11 רס"ל חנוכה נ' התצ"ר (2011)).

118. עבירת האינוס המיוחסת למערער מקימה חזקת מסוכנות סטוטורית, כקבוע בסעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה – מעצרים), התשנ"ו-1996.

יצוין, כי עבירות המין שמיוחסות לנאשם הינן בעלות משנה חומרה, בהיותן מבוצעות בתוככי בסיס צבאי, חלק מהן בוצעו בצוותא עם אחרים, במקרה של מתלוננת 1, וחלקן תוך הפעלת כוח פיזי כלפי הקורבן, במקרה של מתלוננת 2. באלה, אין כדי לסתור את חזקת המסוכנות מצד הנאשם, אלא להיפך, לחזקה ביתר שאת.

119. צבר העבירות המיוחס לנאשם, להן נמצא בסיס ראיתי לכאורי, גם כאשר אין כוללים את פרטי האישום 1, 2 ו-20, מצייר תמונה של נאשם שהינו "שור מועד" בכל הקשור לעבירות מין. נגד הנאשם 2 תלונות משתי בחורות שונות, על עבירות מין שבוצעו בהן לכאורה על ידו. בנוסף, עומד לחובת הנאשם הליך שהתנהל נגדו בבית המשפט לנוער בהיותו קטין, בגין עבירה של מעשה מגונה בפומבי, בנסיבות בהן חשף את איבר מינו באוטובוס הסעת תלמידים.

120. הצדקה נוספת למעצר הנאשם עניינה בחשש מפני גרימת נזק נפשי למתלוננות, אם ישוחרר הנאשם ממעצרו (בש"פ 7497/03 גואטה נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 10.9.2003)). במקרה זה, שתי המתלוננות נמצאות במצב נפשי רעוע, מקבלות תמיכה מקצועית, והדבר מקבל ביטוי במסמכים הרפואיים והסוציאליים שבחומר החקירה.

121. בנוסף, הבטחת התנהלותו התקינה של ההליך המשפטי בעבירות מין, הינה אינטרס חשוב שיש להגן עליו "על-מנת למנוע שהשחרור לחלופת מעצר לא יפגע ביכולתה [של המתלוננת – ש' ג'] לאזור את הכוחות הנפשיים הרבים הנדרשים כדי לבוא ולהעיד בפני בית-המשפט" (בש"פ 3095/08 פלוני נ' מדינת ישראל (לא פורסם, 4.5.2008)).

122. אין צורך להכביר מילים על עילת המעצר של הפגיעה במשמעת הצבא, אשר זועקת במקרה זה בקול מהדהד (ראו ע"מ 16/06 טוראי סולונצונקו נ' התובע הצבאי הראשי (2006)).

123. לאחר קביעת קיומן של עילות מעצר, שקלתי האם יש מקום לשחרר את הנאשם לחלופת מעצר. דא עקא, שבנסיבות אלה, חלופת מעצר לא תשיג את תכליות המעצר, ועל כן לא ניתן להורות על שחרורו של הנאשם לחלופת מעצר.

124. על מנת לעקוב אחר התמשכות ההליכים המשפטיים בעניינו של הנאשם, בשים לב לעובדה כי הנאשם נתון במעצר זה 3 חודשים, ויש מקום להמתין לשמיעת עדויות המתלוננות, כאשר ידוע שהתרשמות בית הדין בהליך העיקרי שונה מהתרשמות שופט המעצרים אשר ניזון מחומר הראיות הגולמי בלבד, מצאתי לקצוב את מעצרו של הנאשם לתקופה קצובה בת 3 חודשים.

125. מעצרו הסגור של הנאשם, מוארד, אפוא, עד יום 22/10/2015, בשעה 14:00.

- זכות ערעור כחוק.
- ניתנה והודעה היום, 22/07/2015, ו' באב התשע"ה, בפומבי ובמעמד הנאשם והצדדים.

שופט